

www

**INSPIRING
WOMEN**
นี้แหละ: ทาจอองมด

Madame Pang

89 ปี เมืองไทยประจักษ์

OHM & FLUKE COVER

P.20

ปก + สัมภาษณ์
พิเศษ : คุยกับ
 #ไอรั่มฟลุค
 2 นักแสดงมาแรง
 ที่แฟน ๆ หลง
 เสน่ห์ความน่ารัก
 และเคมีที่เข้ากัน

P.30

สัมภาษณ์ : "อนุภาพ
 พงษ์นะเมตตา" เจ้าของสวนหิน
 Jones Garden ที่ผันตัว
 จากผู้กำกับโฆษณามือรางวัล
 ในเมืองหลวง กลับไปสร้าง
 แลนด์มาร์คใหม่ให้บ้านเกิด

P.38

SCOOP : เรื่องราวของ 4 คน #สายธรรมชาติ
 ที่รักการปลูกต้นไม้เป็นชีวิตจิตใจ และคอนเฟิร์ม
 เป็นเสียงเดียวกันว่า ต้นไม้เป็นแหล่งสร้างรายได้
 ที่น่าสนใจไม่แพ้อาชีพใด

contents

กรกฎาคม 2564 • ปีที่ 42 • ฉบับที่ 272

MADAME PANG COVER

- 8 **ถ่ายภาพ**
- 13 **ใบสมัครสมาชิก**
- 14 **BEAUTY SCOOP :**
Breathable Skin ราชพิชญะไพฑูริย์
- 24 **FASHION SCOOP :**
Bulgari x Mary Katrantzou
The Unlimited Imagination
- 28 **FASHION STORY :**
"Le Château des Dames"
เบื้องหลังชุดดีไอวายฝีมือ เมติเยร์ดาร์ต 2020/21
- 32 **WATCH STORY :** Precious Time
ช่วงเวลาแห่งความประทับใจ
- 38 **FASHION SCOOP :**
The Morning Call Pre-Fall 2021
- 44 **FASHION SET :** Stay Classy
- 52 **FASHION COVER :**
Extraordinary Powerful
- 68 **SPECIAL STORY :** จาก Passion
สู่...อาชีพ สู่...ทำไรทวไร
- 72 **SCOOP :** Inspiring Women
นี่แหละ...ทวงของแม่
- 100 **DIGITAL ASSET TALK :** ZIPMEX
แพลตฟอร์มที่ให้คุณมากกว่าการลงทุน
- 102 **BE HEALTHY, BE HAPPY :**
How To หุ่นปิ๊ะปิ๊ะ ชีวิตแฮปปี้
- 108 **STYLE EXCLUSIVE :** The Elegant Home
- 118 **แพรวพวารักษ์**
- 121 **PRAEW WIN IT**

OHM & FLUKE COVER

- 1 **FASHION COVER :** Unwrap Me
- 20 **สัมภาษณ์พิเศษ :** Ohm x Fluke Cool & Cute
- 30 **สัมภาษณ์ :** Life & Destiny
อนุภาพ พงษ์นะเมตตา
จากผู้กำกับโฆษณามือรางวัลสู่สวนหิน
- 38 **SCOOP :** I Am a Tree Planter
- 54 **THE FOCUS :** Life Explorer Gunn Junhavat
- 58 **THE MASTERPIECE :** The Jewelry Style
by M.L. Rojanatorn Na Songkhla
- 68 **ครึ่งหนึ่ง :** เอ๊ย...ดร.สิริยากร สัตตบุษย์กุลวรา

จาก **PASSION**
สู่...อาชีพ
สู่...กำไรทางใจ

สำหรับแป้ง การทำงานคือส่วนเติมเต็มชีวิตที่ขาดกันไม่ได้ ตั้งแต่พ้นช่วงมหาวิทยาลัยในวัย 25 ปี ผู้ชีวิตในปีที่ 55 ระยะเวลา 30 ปีในช่วงชีวิตแห่งการทำงานเปรียบเสมือนถนนสายยาวที่ไม่ได้ราบเรียบและก้าวเดินได้อย่างสบาย บางช่วงของถนนเป็นหลุม บ่อ เหว ทางลูกรัง บางช่วงเป็นถนนคอนกรีต ราบเรียบ ไม่หือหวา แต่ตลอดเส้นทางล้วนมีประสบการณ์ให้ได้เก็บเกี่ยว เป็นความทรงจำทั้งที่ดีและไม่ดี แต่นี่แหละคือสิ่งที่หลอมรวมให้แป้งเป็นมวลพรรณลำค่า ในวัย 55 ปีที่ทุกคนรู้จักกันดีในวันนี้

สาวอสูเจ้าแม่แบรนด์เนม

แป้งเป็นคนลำค่าที่ได้ใช้ชีวิตนอกกรอบและทำตามความฝันอย่างไม่น่าเชื่ออะไรมากถึงงานแรกหลังเรียนจบทุกท่่านคงตกใจ เพราะแป้งตัดสินใจสมัครเป็น Account Executive ที่ลินดาส ประเทศไทย ถือแอกเคานต์ใหญ่หลายราย ต้องเสนองานแก้ไขปัญหา ดูแลลูกค้าเอง ไม่มีหัวโชน จำได้ว่าคุณแม่ต้องไปรอที่แท่นพิมพ์ทุกวัน เพราะแป้งต้องไปลงโฆษณาเองตลอด งานนี้แป้งเห็นตัวต่อนักชายที่มีหัวใจในการในตัวอย่างชัดเจน ทำให้เดินไปต่อได้แบบถูกทาง

แป้งได้เจอบททดสอบใหญ่ขึ้นเมื่อคิดจะนำเข้สินค้าแบรนด์เนมจากฝรั่งเศสในปี 2540 นั่นคือ แอร์เมส ซึ่งกว่าจะได้ร่วมงานกันก็ใช้เวลาไปถึง 1 ปีหลังจึงจดหมายคำร้องไป ซึ่งวันนี้แป้งก็ยังหาเหตุผลไม่ได้ว่าทำไมจึงถูกเลือกให้เป็นหุ้นส่วน เพราะการเข้าสัมภาษณ่นั้น ภาษาอังกฤษไม่คล่อง ภาษาฝรั่งเศสไม่ได้เลย แต่แป้งพยายามสื่อสารด้วยแววตา ท่าทางที่ริยา เพื่อสื่อสารความจริงใจที่มีต่อแอร์เมส แป้งบอกตัวเองเสมอว่าแป้งเป็นคนเรียนไม่เก่ง แต่มันจะไม่ใช่อุปสรรคที่ระประสปรการณ้ ความตั้งใจจริง คือสิ่งสำคัญสำหรับทุกงาน เพราะเราสื่อสารกันได้ผ่านความจริงใจ

การทำแอร์เมสถือเป็นการเปิดโล่นธุรกิจใหม่ของผู้หญิงตระกูลลำค่า และเป็นการเปิดโลกใหม่ของแป้ง เพราะได้ประสบการณ์ในการบริหารจากชาวต่างชาติมาเยอะ ปีแรกที่นำเข้ ไทยเจอวิกฤติต้มยำกุ้ง เงินบาทลอยตัวสูงถึง 54 บาท แป้งก็ทำประกันค่าเงินตามคำแนะนำของชาวต่างชาติ ซึ่งการันตีไว้ที่ดอลลาร์ละ 26 บาท ธุรกิจอื่นล้มกันหมด แต่แอร์เมสทำกำไรตั้งแต่ปีแรก จนกลายเป็นการเปิดโลกธุรกิจแพชั่นด้วยการเปิดบริษัทรวมmaniที่แปลว่าผู้มีความพยายาม ซึ่งตรงกับคติประจำใจของแป้งที่ว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น โดยได้นำเข้อีกหลายแบรนด์ อาทิ Giorgio Armani, Emporio Armani,

Tods, Chloé ฯลฯ แม้ปัจจุบันจะขายบริษัทนี้ไปแล้ว แต่น้องๆ ที่เคยร่วมงานกันก็ยังคงพันและผูกแแลกเปลี่ยนความคิดในการทำงานกับแป้งอยู่เสมอ สิ่งที่ตระหนักในการทำแบรนด์เนมคือ มันเป็นสินค้าฟุ่มเฟือยที่อาจสร้างค่านิยมผิดๆ ให้นักเรียนนักศึกษา ซึ่งแป้งจะย้ำเสมอแม้แต่กับลูกแป้งเองว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความจำเป็นในชีวิต มีได้เมื่อเรามีเพียงพอและเห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านี้จริงๆ

ลำค่ารุ่นที่ 5 กับการเดินหน้าธุรกิจ

ธุรกิจนี้ถือเป็นมรดกเก่าแก่ของตระกูลเราซึ่งได้รับสืบทอดมาหลายยุคหลายสมัย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเกิดขึ้นในปี 2535 เมื่อ พ.ร.บ.ประกันวินาศภัยมีผลบังคับใช้ ทำให้ฝ่ายประกันภัยต้องแยกตัวออกมาจากเมืองไทยประกันชีวิต ตั้งเป็นบริษัทเมืองไทยประกันภัย จำกัด และได้ควบรวมกิจการในปี 2551 กับบริษัทภัทรประกันภัย จำกัด (มหาชน) (หรือลำค่าประกันภัยในอดีต) โดยใช้ชื่อบริษัทเมืองไทยประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตั้งแต่นั้นมา

คุณอนุภูมิชาย (ภูมิชาย ลำค่า) ท่านมีวิสัยทัศน์กว้างไกล ให้ทีณะแก่หลานซึ่งคิดติดลบกับงานขายประกัน เพราะตอนแรกมองว่าเหมือนไปขายกระดาษว่าอนาคตจะไม่ใคร่ Self-insure คนมีบ้าน มีรถ มีโรงงาน ประกันจะเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของคน เพื่อแบ่งเบาความเสี่ยงในชีวิต คำพูดนี้ละสายกำแพงทั้งหมดและทำให้แป้งตัดสินใจกลับมาช่วยงานที่เมืองไทยประกันภัยทันที

ตำแหน่งแรกของแป้งคือ ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ซึ่งแป้งได้รับคำสปรประมาทเยอะว่าจะทำงานได้ไหม แป้งก็พิสูจน์ตัวเองด้วยการ

ออกไปขายงานกับลูกน้องเอง แบ่งถือว่าลูกค้าคือพระเจ้า แบ่งรู้ว่าลูกค้าต้องการสิ่งที่ ดีที่สุด เพราะมีประสบการณ์ตอนทำ AE และแอร์เมส แบ่งสามารถหยิบรองเท้า มาให้ลูกค้าลองได้ หากทำให้ลูกค้าประทับใจและเลือกเรา ซึ่งแบ่งจะสอนลูกน้อง แบบนี้ด้วยเช่นกัน กว่าจะมาถึงตำแหน่งซีอีโอในปัจจุบัน แบ่งก็ได้พิสูจน์แล้วว่า การดูแลให้บริการที่จริงใจจะสร้างให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพราะ ลูกค้าไม่ได้จ่ายเงินเพื่อซื้อกรรมธรรม์ แต่เขาซื้อความมั่นใจ เราเห็นการทำงานบริการ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีจริยธรรม ไม่เอาเปรียบผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งแบ่งคิดว่า ประเด็นเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญทำให้เรายืนอยู่ได้อย่างสมศักดิ์ศรีในวงการประกัน

ถนนสายนี้ไม่ราบรื่นสวยหรู แบ่งเจอวิกฤติใหญ่ถึง 3 ทน หากเป็นคนอื่นคง หทีไปแล้ว คือสินามิปี 2547 ความขัดแย้งทางการเมืองปี 2553 และมหาอุทกภัย ปี 2554 ที่เราเจอภาวะขาดทุนเป็นครั้งแรก ต้องจ่ายเคลมให้ลูกค้ากว่าหมื่นล้าน ตอนนั้นมืดแปดด้าน ย้อนกลับไปนึกถึงคำพูดของคุณพ่อที่เคยบอกตอนแบ่งเป็น โรคม่านตาอักเสบตอนอายุ 25 จนเกือบตาบอดว่า "It's not the end of the world." คำพูดนั้นนอกจากทำให้ชีวิตวัย 25 กลับมาสดใสอีกครั้ง ยังทำให้วันนั้นแบ่งลุกขึ้นมาสู้ด้วยเช่นกัน แบ่งแก้ปัญหาด้วยการไปขอกู้ยืมเงิน ซึ่งไม่ใช่ธนาคารกสิกรไทยนะคะ เพราะเป็น Related Parties เป็นกฎของตระกูล เพื่อสร้างความโปร่งใสและ แสดงถึงจริยธรรมการทำงาน การเซ็นคำประกันด้วยตัวเองในวันนั้นจึงทำให้องค์กร ฝ่าวิกฤติมาได้โดยไม่เสียเลือดเสียเนื้อ เมื่อสถานการณ์ดีขึ้น เราทุกคนต่างร่วมแรง ร่วมใจกันทุกทิศทาง จนสามารถตีกลับมาเป็นกำไรและจ่ายเงินผู้หมดอายุใน 1 ปีเช่นกัน

วิกฤตินี้สอนอะไรเรา สำหรับแบ่ง วิกฤติคือโอกาส เราคือบริษัทแรกๆ ที่ จ่ายเคลมให้ลูกค้าอย่างรวดเร็วและครบถ้วน แม้ว่าเราจะต้องอยู่ในภาวะขาดทุน ก็ตาม อานิสงส์นี้ทำให้หลังมหาอุทกภัย คนให้ความสำคัญกับประกันจนกลายเป็น ยุคทองอีกครั้ง และที่สำคัญเรามีลูกค้าเพิ่มขึ้น เพราะประชาชนศรัทธาในเมืองไทย- ประกันภัย ซึ่งทำให้แบ่งรู้ว่าสิ่งที่เราจ่ายไปไม่ได้เป็นเพียงแค่ตัวเงิน แต่มันคือ การทำตามสัญญาที่ให้ไว้ เป็นกำลังใจและความช่วยเหลือครั้งสำคัญแก่คนที่กำลัง ลำบาก นี่แหละคือหัวใจของเมืองไทยประกันภัย เราคือส่วนช่วยเหลือเยียวยา เวลาเกิดภัยอย่างแท้จริง

“ถ้าเราใจ” ที่เริ่มต้นจากตัวเรา

แบ่งจะเลือกทำในสิ่งที่รักและศรัทธาเสมอ เพราะมันคือสิ่งที่เราเดินหน้าไปกับสิ่งนั้นจนสุดทาง เส้นทางสายกีฬาเริ่มต้นโดยถูกเชิญให้เป็นผู้จัดการทีมกีฬาคนพิการในปี 2549 การคลุกคลีอยู่สองปีทำให้เห็นความยากลำบากในการใช้ชีวิตและการเข้าถึงโอกาสขั้นพื้นฐานต่างๆ ปัจจุบันแบ่งก็ยังทำงานตรงนี้อยู่ ผ่านโครงการส่งเสริมอาชีพผู้พิการ ให้ผู้พิการมีอาชีพและรายได้อยู่ที่บ้านเกิด ซึ่งเป็นรูปแบบการทำงานที่ก่อให้เกิดความยั่งยืน โดยที่ยังชวนหลายๆ องค์กรเข้ามาร่วมมือกันกับเรา เพื่อให้เกิดเครือข่ายในภาพที่ใหญ่ขึ้นและมีคนเข้ามาช่วยผู้พิการมากขึ้นด้วย

จากนั้นปลายปี 2551 อดีตนายทศมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ คุณวรวิทย์ มะภูติ ก็เชิญให้แบ่งเป็นผู้จัดการทีมฟุตบอลหญิงทีมชาติไทย ตอนนั้นแบ่งก็บอกว่าเล่นฟุตบอลไม่เป็น คุณวรวิทย์บอกว่าให้มาดูแลเท่านั้น จึงตอบตกลงไป หลังจากนั้นก็ใช้ทุกสรรพกำลังและการเรียนรู้จากอาจารย์ในวงการ

ฟุตบอลหญิงอยู่มาหลายปี จนเรามีชื่อขึ้นมาตอนคว้าแชมป์ซีเกมส์ 2013 ที่เมียนมา เพราะมีการถ่ายทอดสด หลังๆ แบ่งเลยควักเงินส่วนตัวขอซื้อทีวีถ่ายทอดสดเอง อยากให้ห้องๆ มีกำลังใจมาก ๆ จนมาแจ้งเกิดอย่างที่สุดก็เมื่อเราไปแข่งขันชิงแชมป์เอเชีย 2014 ที่เวียดนาม เราคว้าโควตาอันดับที่ 5 ของเอเชียไปเล่นฟุตบอลโลก 2015 เป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์ชาติไทย จนตอนนั้นต้องจัดคิวระหว่างออกสื่อทุกช่อง แน่ใจว่าน่าจะไปได้ฟุตบอลโลกครั้งแรกย่อมสร้างความกดดันและความคาดหวัง แต่ไม่น่าเชื่อ เราสร้างชื่อเสียงให้ประเทศอีกครั้งด้วยการคว้าแชมป์สำคัญจากทีมโอเวอร์โคสต์จากทวีปแอฟริกา แม้จะผ่านเข้ารอบต่อไปไม่ได้ แต่นั่นก็คือที่สุดของพวกเขา

หลังจบช่วงนั้น ด้วยความผูกพันที่มีกับเด็ก ๆ ทำให้แบ่งขอซื้ออีกตั้ง ผ่าพันฟุตบอลสมัครที่เพิ่มขึ้น ทั้งอายุของน้อง ๆ ที่มากขึ้น ทำให้ต้องหานักเตะรุ่นใหม่ทดแทน หรือการเพิ่มขีดความสามารถในมิติต่างๆ แบ่งทำงานหนักจนอีก 4 ปีต่อมาเราก็ไม่มีใครคาดคิดว่าเราจะทำได้ เราได้ไปฟุตบอลโลกติดต่อกันเป็นสมัยที่สองกันคือที่สุดสำหรับความตั้งใจ 12 ปีเต็ม เป็นการแสดงให้เห็นว่าเราไม่ใช่เพียงโค้ชระดับของรายการ จากการยิงประตูทีมชาติสวีเดนซึ่งเป็นอดีตรองแชมป์โลกได้ แม้จะเป็นเพียง 1 ลูก แต่มันช่างตราตรึงในหัวใจของคนไทยจนถึงวันนี้

การทำงานกับทีมฟุตบอลหญิงถึง 12 ปี ทำให้แบ่งเห็นความเลื่อมล้ำในทุกแบบชัดเจน ทั้งความนิยม รายได้ ผู้สนับสนุน เงินอัดฉีด มีช่องว่างห่างกันหลายช่วงตัว ในต้นปี 2558 จึงตัดสินใจเข้ามาทำสโมสรฟุตบอลอาชีพ “การทำเรืออาชีพ” ทีมระดับตำนานไทยลีกที่มีชื่อขึ้นทั้งในสนามและแฟนบอล ตอนนั้นมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เยอะกว่าแบ่งจะเล่นการเมือง บอกว่าแบ่งมองฟุตบอลเป็นของเล่นคนรวย หรือแม้แต่แบ่งจะไปไม่รอด แต่แบ่งมาด้วยความจริงใจ และต้องการพิสูจน์ว่าในสนามที่มีแต่ผู้ชาย ผู้หญิงอย่างแบ่งจะทำได้

ปีแรกของแบ่งกับการทำเรือไม่สวยงาม ตกชั้นไปเล่นดิวิชั่น 1 ทันทีแบบไม่ทันพ่วงสนาม แต่แบ่งก็กล้าประกาศต่อหน้าแฟนบอลกว่า 6 พันคนว่าจะไม่ทิ้งไปไหน คำมั่นสัญญาอันคือการใส่ใจแลงใจที่ไว้ไว้กับทุกคน สุดท้ายเพียงปีเดียวก็กลับกันได้ ชีวิตบนสนามหญ้าของประชาชนสโมสรคนนี้ได้ไม่มุ่งหวังผลการแข่งขันในสนามเท่านั้น แต่แบ่งมาเพื่อสร้างครอบครัวฟุตบอลด้วย แบ่งคิดว่าถ้าคนในวงการมีความเป็นอยู่ที่ดี เด็ก ๆ ได้แรงบันดาลใจจากนักบอลที่เขารัก ได้ใช้เวลาที่ใกล้ยาเสพติด พ่อค้าแม่ค้าขายของดี มีรายได้ ทีมก็จะอยู่ได้จนกระทั่งสนับสนุนกันมาเป็นวงกลม เราจึงทำให้ที่นี่มีมากกว่าฟุตบอลมาตลอด 7 ปี มุ่งสู่เป้าหมายที่ทุกฝ่ายมีความยั่งยืนของสโมสรและชุมชน

สำหรับแบ่ง เราเองชุมชนคลองเตยเป็นครอบครัวและเป็นพื้นที่แห่งโอกาส โอกาสที่เราจะช่วยกันพัฒนาให้ดี เราได้รับเลือกจากวิทยาลัยการออกแบบ

มูลนิธิ
นางงามแบ่ง
MADAME PANK FOUNDATION

ส่งต่อน้ำใจ
คนไทยไม่ทิ้งกัน

มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา ให้มีส่วนร่วมกับการวิจัยและออกแบบพื้นที่ให้ตอบโจทย์ทางภูมิศาสตร์และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนในพื้นที่ภายใต้โครงการคลองเตยดีดี ซึ่งนอกจากงานด้านการศึกษาแล้ว เรายังมีทีมอาสาสมัครใหม่เมืองไทยฯ ของบริษัทกว่า 64 รุ่นลงพื้นที่ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ตลอดทุกเดือน ตั้งแต่ปี 2556 เป็นต้นมา ผ่านทุนสนับสนุนจากบริษัทรวม 640,000 บาท โดยมีพนักงานเป็นอาสาสมัครใหม่มาแล้วมากกว่า 1,000 คน เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของคนในองค์กร

55 สุกก้าลิก

วัย 55 ปีของแบ่งเป็นจุดที่มีความสุขกับตัวเองที่สุด ไม่ใช่เพราะแบ่งประสบความสำเร็จที่สุดแล้วนะคะ แต่แบ่งได้ใช้ชีวิตคุ้มค่าไปกับงานต่างๆ ซึ่งแลกมากับประสบการณ์ที่ทั้งดีและแย่ เคพีไอชีวิตแบ่งอาจต่างจากทุกคน สำหรับแบ่ง การมีทุกอย่างแบบพอดีและพร้อมให้แก่สังคมในแง่มุมต่างๆ นั้นจำเป็นที่สุด เพราะทุกวันนี้สังคมเราเสื่อมล้ำไปหมดแล้วทุกอย่าง แบ่งอยากให้เห็นตัวใหญ่หันกลับมามองคนตัวเล็ก ๆ ในสังคมบ้าง และอย่าลืมประคับประคองเขาไปด้วย มันถึงจะอยู่กันได้อีก

การตัดสินใจก่อตั้ง “มูลนิธินางงามแบ่ง” ขึ้นเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ก็ตอบโจทย์ในใจว่าเมื่อเราพร้อม เราต้องทำให้เกิดเป็นรูปธรรม แบ่งไม่ได้มีเงินมากที่สุดที่จะทำเรื่องนี้ได้คนเดียว ดังนั้นมูลนิธินี้จะเป็ดั่งเช่นสะพานบุญรวบรวมหัวใจจากคนตัวเล็กตัวน้อยในสังคมรวมกันเป็นพลังที่ใหญ่ขึ้น ภายใต้แนวคิด “ส่งต่อน้ำใจ คนไทยไม่ทิ้งกัน” เงินตั้งต้นก็ได้มาจากพี่น้องในวงการที่ร่วมประมุขของสะสมของแบ่งได้ราว 30 ล้านบาท โดยมูลนิธิได้นำเงินดังกล่าวไปมอบเพื่อสนับสนุนงานหลายด้านทันที อาทิ การจัดซื้ออุปกรณ์ทางการแพทย์และเครื่องมือทางการแพทย์ที่ขาดแคลน อย่างเครื่องช่วยหายใจ เครื่องให้ออกซิเจน เครื่องฟอกไต เครื่องผลิตน้ำสำหรับเครื่องฟอกไต ชุด PPE ช่วยเหลือผู้ป่วยยากไร้ ภายใต้สถาบันมะเร็งแห่งชาติ เป็นต้น นอกจากนี้มูลนิธิยังสานต่อโครงการครัวมาตาม ด้วยการทำข้าวกล่องมอบให้ผู้เดือดร้อนจากวิกฤติโควิด-19 ซึ่งได้ดำเนินการมาตั้งแต่การแพร่ระบาดระลอกแรก โดยเราได้ส่งข้าวกล่องออกไปแล้วกว่า 135,000 กล่องใน 25 เขต 160 ชุมชนทั่วกรุงเทพฯ กระทั่งโรงพยาบาลรัฐและโรงพยาบาลสนาม 26 แห่งทั่วประเทศ

ชีวิตของแบ่งเดินมาด้วยความเชื่อและศรัทธาในสิ่งที่ทำมาโดยตลอด ประกอบกับแนวคิดที่ไม่ปิดกั้นตัวเอง สุดแต่ใจจะไขว่คว้า ทุกอย่างคือส่วนผสมที่ลงตัวแบบกำลังดี ดังนั้นแบ่งจึงภูมิใจที่ได้เป็นตัวของตัวเองและทำในสิ่งที่รักในทุก ๆ วัน และยังคงบอกกับตัวเองทุกวันว่า ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับความตั้งใจของแบ่ง...👉

Inspiring Women

นี่แหละ...ทางของแม่

เรื่องราวของผู้หญิงยุคใหม่หลากหลายสไตล์ กับเส้นทางการทำงานและชีวิตที่แตกต่าง ไม่ว่าจะเป็น **อแมนด้า** ตัวแทนสาวงามจากประเทศไทยที่เข้ารอบ 10 คนสุดท้ายในเวทีประกวดมิสยูนิเวิร์สครั้งที่ 69 ที่สหรัฐอเมริกา **มินนี่** เด็กไทยที่กำลังมาแรงในฐานะสมาชิกวง (G)I-DLE วงเกิร์ลกรุ๊ปดาวรุ่งของเกาหลี **แอม - อัจฉริยา** นักแต่งเพลงและโปรดิวเซอร์หญิงผู้อยู่เบื้องหลังความฮือฮาของศิลปินร้อยล้านวิว **แนน - สานิตา** นักร้องสาวเสียงหวานที่คว้ารางวัลระดับโลก **เพชร - ภัษิษา** ดีไซน์เนอร์แบรนด์กระเป๋าที่ดังไกลไปทั่วต่างประเทศ หรือ **ใจ - พรรณีชชา** นักโบราณคดีได้นำหญิงคนแรกและคนเดียวของไทย ไม่ว่าจะแบบไหน...แต่เมื่อเลือกแล้ว ก็ขอไปให้สุดในทางของตัวเอง

BEYOND
BEAUTY

อแมนด้า - ซาลิสซา ออบตัม
มิสยูนิเวิร์สไทยแลนด์ 2020

ถือเป็นอีกหนึ่งบุคคลที่สร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ และทำคนไทยทั้งประเทศลุ้นหนักมาก เมื่อ “อแมนด้า - ซาลิสตา ออบดัม” ตัวแทนสาวงามจากประเทศไทย สามารถไปได้ถึงรอบ 10 คนสุดท้ายในเวทีประกวดมิสยูนิเวิร์ส ครั้งที่ 69 (Miss Universe 2020) ที่ฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือน พฤษภาคมที่ผ่านมา แม้ไม่ได้คว้ามงกุฎมาครอง แต่อแมนด้า ก็สร้างความภาคภูมิใจให้คนทั้งประเทศ ตลอดเวลาที่ผ่านมา พิสูจน์แล้วว่าเธอทำดีที่สุดแล้วบนเส้นทางสายนางงาม ที่ไม่ว่าจะ พักไหน เธอก็พร้อมสู้และเอนจอยไปกับทุกช่วงเวลา ที่เลือกเอง

นี่แหละคือมงลงที่แท้จริง

สู่ “เวทีความงาม”

แต่ก่อนจะมาเป็นมิสยูนิเวิร์สไทยแลนด์ 2020 อแมนด้า บอกว่า เธอแทบไม่เคยสนใจเรื่องการประกวดเลย “ความจริง ที่ไม่มีความใฝ่ฝันอยากประกวดนางงามเหมือนเพื่อนนางงาม คนอื่นๆ สมัยเด็กเวลาที่คุณแม่ (ฉันทนา ออบดัม) ดูการประกวด นางงาม ดาก็ดูด้วย แต่ไม่เคยคิดว่าจะได้ไปยืนบนเวที รู้สึกว่า เป็นเรื่องไกลตัวมาก สำหรับความฝันทางอาชีพ ที่บ้านอยากให้ เป็นหมอ แต่ด้ากลัวเข็ม จึงคิดว่าไม่น่าจะเป็นได้ (หัวเราะ) พอ เรียนมาหน่อยอยากมีธุรกิจเป็นของตัวเอง จึงเลือกเรียนต่อ ที่ธุรกิจบริหารและเศรษฐศาสตร์ที่แคนาดา กระทั่งวันหนึ่ง ได้รับคำชวนให้ลองประกวดมิสไทยแลนด์เวิลด์ 2015 ปรากฏว่า พอได้ลองแล้ว แม้จะไม่ได้มงกุฎ แต่ติดใจกับบรรยากาศบนเวที ที่ได้แสดงความสามารถต่าง ๆ รู้สึกสนุก ตื่นเต้น อะดรีนาลินพุ่ง แล้วเพื่อน ๆ นางงามก็น่ารัก ได้ทำกิจกรรมด้วยกันสนุกสนาน ประชวรมาเรื่อย ๆ ละ

“ต้องบอกว่าเวทีมิสยูนิเวิร์สไทยแลนด์เป็นเวทีที่ด้าใฝ่ฝัน อยากมา คือไฟกำลังลุก พร้อมสู้และลุยมาก แล้วก็ได้ขึ้นไปบน เวทีนี้จริง ๆ ด้าชอบวินาทีที่อยู่บนเวทีท่ามกลางเสียงเชียร์ ขนาด ประกอจบแล้วยังอยากกลับไปอยู่บนเวทีเลย เลิฟมาก (หัวเราะ)

“ด้าโชคดีที่ครอบครัวสนับสนุน ยอมรับว่าช่วงแรกตอนที่บอกคุณพ่อ (พอล ออบดัม) ว่าจะไปประกวดนางงาม ไม่แน่ใจว่าท่านจะเห็นด้วยไหม แต่ท่าน บอกว่า ‘ok, let’s go.’ แล้วหลังจากนั้นคุณแม่พอก็กลายเป็นแฟนนางงามเต็มตัว เลยคะ เขียร์หนักมาก (หัวเราะ) อย่างวันที่ได้มิสยูนิเวิร์สไทยแลนด์ ด้าไม่เคยเห็น คุณพ่อร้องไห้มาก่อน แต่วันนั้นท่านร้องไม่หยุด จนต้องถามคุณแม่ว่า ‘เดดดี โอเคไหม เป็นอะไรหรือเปล่า’ ขนาดผ่านไปสักพัก พอพูดถึงเรื่องนี้ คุณพ่อก็ก็น้ำตาซึม คงภูมิใจมาก แต่ตอนไปประกวดที่อเมริกา คุณแม่ไปคนเดียววนะคะ คุณพ่อไม่ได้ไปด้วยเพราะสุขภาพไม่อำนวย ตอนเข้ารอบ 10 คนสุดท้าย ท่าน ส่งข้อความมาว่า ‘oh, well done. Top 10!’ เนี่ยก็เจ๋งแล้ว’ (ยิ้มภูมิใจ)

“ซ้อม ซ้อม และซ้อม”

ในฐานะตัวแทนสาวไทยที่ต้องเดินทางไปประกวดบนเวทีระดับโลก อแมนด้า บอกว่า เบื้องหลังต้องเตรียมตัวกันแบบไม่ธรรมดา “ด้าขอบคุณอาจารย์ ทุกท่านที่ช่วยสอนและหล่อหลอมให้ด้าเก่งขึ้นขนาดนี้ นอกจากเสื้อผ้าหน้าผมแล้ว สิ่งที่ต้องเตรียมตัวฝึกคือท่าเดินต่าง ๆ ซึ่งฟูลูกเกต (เมทินี กิ่งโพยม) และทีมงาน มาช่วยสอน อย่างท่า Amanda Sky Walk ที่เดินช้า ๆ แล้วหมุนตัวรอบครึ่งโดย

ใช้ขาแค้งเดียววนั้น ยากมากนะคะ ทำนี้ได้มาจากตอนที่ด้าต้องซ้อมโพส แล้ว ความที่ทุกชุดที่ด้าใส่จะผ่าข้างขวาหมด เพราะถนัดขวา เวลาโพสจึงใช้ขาซ้าย ยึด แล้วหมุนตัว ที่สุดจึงได้ท่านี้มา แต่กว่าจะทำได้ ซ้อมอยู่ 3 เดือน จำได้ว่าตอนครู ทำให้ดูครั้งแรก ด้ายังถามกลับเลยว่า ‘ทำได้จริง ๆ หรือคะ’ (หัวเราะ) เพราะ พอทำเองกลายเป็นว่าหมุนแล้วติด หมุนไม่ไป เพิ่งทำได้ก่อนไปประกวดไม่นาน เองคะ เหมือนนุ้ ๆ ซ้อมอยู่แล้วก็หมุนได้เอง ซึ่งพอทำได้แล้ว บอกเลยว่า เป็นท่า ที่ด้าชอบมาก

“นอกจากเดิน ด้ายังเรียนเต้นด้วย เพื่อเพิ่มความเซ็กซี่ (ยิ้ม) ซึ่งจากการ เรียนนี้ทำให้รู้เลยว่าด้าจับจังหวะไม่เก่ง เดินक्रमจังหวะ (หัวเราะ) ที่ต้องเรียนเพราะ การเต้นมีส่วนช่วยเรื่องบุฟเฟอเนตี้ได้เยอะคะ อีกเรื่องที่ต้องเตรียมตัวหนักมากคือ การพูด ด้าเรียนกับอาจารย์ชง (ฐิติพงษ์ ด้วงคง) ที่ช่วยสอนเรื่องหัวข้อในการพูด รวมถึงปัญหาในระดับโลกต่าง ๆ อย่างเรื่องโควิด-19 ที่ด้าเตรียมคำตอบไว้แล้ว แต่ อดตอบ เพราะไม่ได้เข้ารอบ 5 คน แค่นึกมาก (ทำเสียงเข้มแล้วหัวเราะ)

“ส่วนเรื่องความสวยความงามเตรียมเต็มที่เลยคะ ขนเสื้อผ้าไปเยอะ ไม่ได้ นับว่าก็ชุด ก็ก่อนไปด้าจะแพลนเรื่องชุดและการแต่งตัวกับพี่มี (มีลิน ยุวจักรสกุล) ที่ช่วยดูเล็องส์ได้ลิ่งให้ว่าชุดไหนควรใส่ตอนไหน เช่น ใส่ไปพบสปอนเซอร์

ใส่ชิ้นเวที ฯลฯ หลักๆ ดำเตรียมไปเมื่อวันต่อๆ 2 ชุด ซึ่งทุกชุดที่เลือกไปคือชอบหมด ใช้ชีวิตว่าถึงเวลาถ้าใส่ชุดไหนแล้วมันใจค่อยเลือกชุดนั้น

“ตอนไปประกวดต้องตื่นขึ้นมาแต่งหน้า ทำผม แต่งตัวเองทุกอย่างทุกวัน แต่ดำไม่รู้สึกเหนื่อยเลย เพราะส่วนตัวชอบเมคอัพอยู่แล้ว รู้สึกว่าเป็นศิลปะชนิดหนึ่ง หน้าเราเป็นเหมือนผิวน้ำใบ รอให้แต่งแต้มสีลงไป ดำจึงสนุกกับการคิดและแพลนว่าพุงนี้ใส่ชุดอะไร แล้วจะใช้สีอะไรแต่งให้เข้ากับชุด หรือทำผมทรงไหน ทุกวันคือตื่นแต่เช้าได้ตื่นมาทำอะไรแบบนี้ เป็นความชอบส่วนตัว ซึ่งพอมองย้อนกลับไป ดำจึงไม่รู้สึกรู้ว่าการเตรียมตัวไปประกวดเป็นเรื่องยากลำบาก เพราะเป็นสิ่งที่จะต้องทำอยู่แล้ว การเป็นนางงามนั้นมาพร้อมกับความอดทน แต่ถ้าเราอยากทำจริงๆ และมีความไม่ฝืนจริงๆ ก็ไม่มีอะไรยากเกินไปค่ะ เราแค่ต้องฝึกฝน ฝึกฝน และฝึกฝน ทำทุกอย่างให้ออกมาเป็นเวอร์ชันที่ดีที่สุด เพราะเราคือตัวแทนประเทศ ดังนั้นทุกอย่างที่ดำทำคือออกมาจากใจ”

Do My Best

สำหรับประสบการณ์บนเวทีประกวดมิสยูนิเวิร์ส ครั้งที่ 69 ซึ่งอแมนด้าสามารถเข้าไปได้ถึงรอบ 10 คนสุดท้ายนั้น เธอเล่าความรู้สึกอีกครั้งว่า “เป็นประสบการณ์ที่ดีที่สุดเลยล่ะ ก่อนไปมีหลายคอมเมนต์ที่บอกว่าเห็นใจดำว่าน่าจะเหนื่อย ต้องแบกความหวังของคนทั้งประเทศ แต่ดำไม่อยากจะคิดแบบนั้น เพราะรู้ว่าถ้ารู้สึกกดดัน ทุกอย่างจะออกมาทางสีหน้า เราจะไม่มีความสุขกับโมเมนต์ที่อยู่ตรงหน้า เพราะฉะนั้นก่อนบินไปดำจึงบอกตัวเองไว้ว่า ไปครั้งนี้ไม่ต้องสนใจเลยว่าจะแบกความหวังใครบ้างหรือต้องกดดันจากคนอื่น เราแค่ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ถือเป็นประสบการณ์ครั้งเดียวในชีวิต ดำจึงตั้งใจที่จะไม่มีความสุขกับทุกอย่าง ทั้งกับเพื่อน กับทุกกิจกรรมและทุกโมเมนต์

“ดังนั้นการได้เข้าไปถึงรอบ 10 คนสุดท้าย ดำก็ดีใจแล้ว แต่ตอนอยู่บนเวทียอมรับว่าถึงจะสนุก แต่ล้นมาก เพราะดำมักจะถูกเรียกชื่อเป็นรายหลังๆ ตลอดเลย ตั้งแต่รอบ 21 คนแล้ว ยิ่งตอนรอบคัด 10 คนสุดท้ายนั้น พอพิธีกรประกาศชื่อนางงามไปได้เกินครึ่ง นาทีนั้นเริ่มไม่สนุกละ (หัวเราะ) ทำตัวไม่ถูก คนดูก็ล้นมากกว่าเรียกสักทีๆ พอถูกเรียกชื่อจริงๆ ในหัวไม่ได้คิดเรื่องอื่นเลยล่ะ คิดแต่ว่าขั้นตอนต่อไปคืออะไร เดียวจะต้องเข้าไปหลังเวทีเพื่อเปลี่ยนชุดราตรีออกมา อะไรแบบนี้

“แม้ดำจะไม่ได้ถูกเรียกชื่อเข้ารอบต่อไป ก็พูดได้เลยว่าไม่เสียใจ เพราะทำทุกอย่างที่สามารถควบคุมได้หมดแล้ว ทุกอย่างก้าว ทุกการฝึกฝน ดำให้ใจไปมากกว่า 100 เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรที่ต้องเสียใจ ยิ่งพอกลับมาถึงเมืองไทย ได้รับรู้ถึงพลังและกำลังใจที่คนไทยเชียร์ดำก็ยังตื่นเต้นตะลึงใจที่มีคนเห็นว่าเราทุ่มเทแค่ไหนให้กับการประกวดครั้งนี้ ดำรู้สึกขอบคุณมาก”

Enjoy “The Moment”

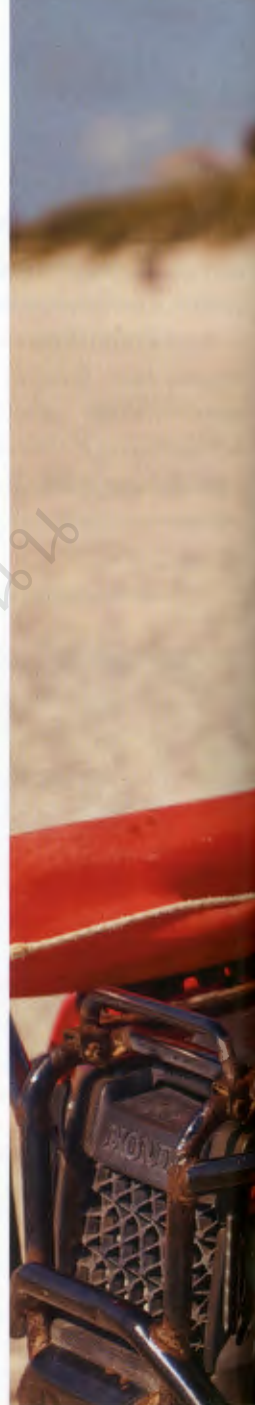
เมื่ออแมนด้ามองย้อนกลับไปกับการประกวด แล้วเลือกช่วงเวลาที่เราชอบที่สุด สมกับที่เราตั้งใจความหวังไว้ว่าจะ Enjoy The Moment อแมนด้าขอเลือก... “น่าจะเป็นเหตุการณ์หลังเวทีค่ะ ปกติเวลาคิดถึงงานประกวด หลายคนมองว่าเป็นสงครามนางงาม มีแก๊งกัน แอบเอาจริงๆ เพื่อนไปซ่อนหรืออะไรแบบนี้ (หัวเราะ) แต่ความจริงหลังเวทีคือทุกคนช่วยเชียร์กันหนักมาก เพราะรู้ว่าต่างก็ตื่นเต้นเหมือนกันหมด ทุกครั้งที่มีการเรียกตัวแทนประเทศไหนขึ้นเวทีหรือใครเดินลงมาจากรูท คนที่เหลื่อที่รวมตัวกันอยู่หลังเวทีจะปรบมือกรีดให้กำลังใจกันสุดชีวิตเลยล่ะ ดำว่าเป็นบรรยากาศที่น่ารักและน่าประทับใจมาก ๆ เหมือนผู้หญิงเรา Empower กันเอง เป็นโมเมนต์ที่ดำรู้สึกตื่นเต้นจนจุกอยู่ในคอ เป็นความรู้สึกที่ขลังมาก อยากเห็นภาพที่ทุกคนให้กำลังใจกันแบบนี้ในทุกๆ วงการค่ะ

“คือแม้จะแข่งขันกัน แต่เราก็เป็นเพื่อนที่พร้อมช่วยเหลือกัน ดำเองก็สนิทกับนางงามหลายคนที่นี่ แต่สนิทที่สุดคือนางงามสิงคโปร์ เพราะเป็นรูมเมตกัน เพื่อนน่ารักมาก โชคดีมากที่ได้เป็นรูมเมตเขา แล้วเวลาที่ตารางเวลาของเราใกล้กัน ทำให้ตื่นนอนและเข้านอนเวลาใกล้ๆ กัน เพียงแต่กิจกรรมเราไม่เหมือนกัน ดังนั้นทุกวันที่กลับมาที่ห้องก็มาคุยกันว่าวันนี้เธอเป็นยังไง ไปทำอะไรมาบ้าง ได้คุยกับใครมาเล่าให้ฟังหน่อย กลายเป็นเรื่องตื่นเต้นที่ต้องเล่าให้กันฟังทุกวัน อยากรู้อะไรก็บอกกันง่ายๆ จนขนาดล้มตัวลงนอนแล้วยังหันหน้ามาคุยกันต่อ ไม่ได้นอนลึกที่ ฟิวเหมือนไปออกแคมป์กับเพื่อนสนุกมาก แค่อ่านถึงคิดถึงเลยล่ะ ทุกวันนี้เพื่อน ๆ นางงามก็ยังติดต่อกันอยู่ผ่านกลุ่มใน WhatsApp

“นอกจากนี้ดำประทับใจชุดที่เลือกใส่ขึ้นไปบนเวทีด้วยค่ะ เพราะชอบสตอรี่ที่อยู่ในทุกชุดอย่างชุดประจำชาติ แค่ออก Siam Fighting Fish ก็บอกถึงความแข็งแรงแล้ว มันคือตัวดำเลย ดำพูดเสมอว่า ‘It’s ok, I’m a fighting fish’ เราเป็นตัวแทนคนไทย เราสู้ไม่ถอย แล้วตัวชุดก็สวยอลังการ ตอนอยู่หลังเวทีคือทุกคนว้าวมาก เดินเข้ามาชมกันหมด ดำก็จะพริ้วเซนต์ด้วยความภาคภูมิใจ...ปลื้มค่ะ

“ส่วนชุดราตรีอีก 2 ชุดก็ว้าวเช่นกัน ต้องขอชมพี่ๆ ดีไซน์เนอร์ อย่างชุดราตรีสองท่อนสีทองที่ใส่ในรอบพรีลิมินารีเป็นของแบรนดี วาเลนเทียร์ (VALENTIER) ที่มีลวดลายปักเป็นเหมือนดอกไม้ไฟที่กระจายตัวออกเปล่งประกายสวยงาม มีความโมเดิร์น ใส่แล้วบรีวสวยสุดๆ ที่สำคัญคือใส่แล้วรู้สึกสบาย เช็กกับตัวดำมาก เหมือนเป็นคลีโอพัตราลอยออกมาเลย ส่วนชุดราตรีประดับเลื่อมสีน้ำเงินที่ใส่ในรอบสุดท้ายเป็นของ Oat Couture ชุดนี้ก่อนทำดำบอกพี่ๆ ดีไซน์เนอร์ว่าไม่ทำดำเห็นตัวเองใส่ชุดสีน้ำเงินเดินอยู่บนเวที เป็นฟิลเหมือนมีคลื่นกำลังซัดตอนที่เราเห็นชุดจริงจนลุกไปหมดเลยล่ะ เป็นชุดที่มีพลัง Powerful มาก แล้วมีสตอรี่ความเป็นตัวเราอยู่ในนั้น พี่ไอต์ใช้คำว่า Amanda from Andaman เพราะดำอยู่ภูเก็ต เต็บโตมาพร้อมกับคลื่นในทะเลอันดามันมาตลอด จึงชอบซึ้งใจชุดนี้มาก ๆ เลยค่ะ

“แต่ต้องกระชับว่าอีกชุดโปรดของดำคือชุดราตรียาลิเซียวนอนูที่ใส่ในดินเนอร์ คนอาจไม่ค่อยเห็น ความจริงดำอยากใส่ชุดนี้มากตั้งแต่ตอนที่อยู่ที่เมืองไทยแล้ว แต่ที่มงานบอกว่าดูแรงไป กระทั่งตอนไปถึงที่อเมริกาปรบมือมีโอกาสใส่ชุดนี้ไปดินเนอร์ข้างนอก ซึ่งตอนแรกไม่คิดด้วยซ้ำว่าจะได้ไปดินเนอร์นอกสถานที่ประกวด เพราะนี่มีกิจกรรมข้างนอกน้อย เนื่องจากมีโควิด-19 เลยคิดว่าต้องวันนั้นแหละ ถ้าไม่วันนั้นก็ไม่น่าจะมีวันไหนได้ใส่ชุดนี้อีกแล้ว” (หัวเราะ)

กลุ่มดำของชีวิต

สิ่งหนึ่งที่น่าดูกับคนรักคือคำวิจารณ์ ที่ว่าจะมีวันนี้ อแมนต้าผ่านเรื่องราว ตรามาและคำพิพากษาวิจารณ์ต่างๆ มาไม่น้อย แต่เธอแอบบอกว่า คำพูดเหล่านั้น ทำอะไรเธอไม่ได้ เพราะเธอเคยผ่านวิกฤติครั้งใหญ่ที่เหมือนตกอยู่ในหลุมดำของชีวิตมาแล้ว “สมัยเรียนมหาวิทยาลัยโทรอนโตที่แคนาดา ต้าเคยเป็นโรค Eating Disorder คือลดน้ำหนักจนเข้าข่ายเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ช่วงเรียนน้ำหนักตัวยิ่งมาเยอะมาก ประมาณ 15-20 กิโลกรัมได้ พอกลับเมืองไทยช่วงปิดเทอม มีคนหัก ซึ่งเขาคงไม่ได้มีเจตนาร้าย แต่พูดประมาณว่า ‘ไปเรียนหรือไปกิน ทำไมอ้วนขนาดนี้’ พอโดนหักบ่อยๆ เขาก็เสียความมั่นใจ และบอกตัวเองว่า ‘เดี๋ยวกลับไปแคนาดาจะผอมให้ดู’

“จากนั้นตั๊กก็หมกมุ่นอยู่กับการเข้ายิมออกกำลังกาย แล้วกินน้อยลงเรื่อยๆ จนถึงขั้นไม่อนุญาตให้ตัวเองกินเลย คือมองว่าอาหารเป็นศัตรู มันคือแคลอรี ถ้ากินเข้าไปคืออ้วน ความผิดปกติคือเราเห็นอาหารแล้วหิวมาก แต่สมองบอกว่า

กินไม่ได้ ห้ามกิน และไม่ว่าน้ำหนักจะลงแค่ไหน ต้าก็ยังรู้สึกตัวตัวเองอ้วนอยู่ ต้องลดอีก ช่วงแรกเพื่อนๆ เป็นห่วง เข้ามาถามว่าให้ช่วยอะไรไหม แต่ตอนนั้นตัวยังไม่ยอมรับ เหมือนยังไม่รู้ตัว ก็รู้สึกว่าพูดแบบนี้ได้อย่างไร ฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย จึงเริ่มเก็บตัว ไม่ไปหาเพื่อน เพราะถ้าออกไปก็ต้องกิน หรือกลัวว่าเพื่อนจะพูดอะไรอีกหรือเปล่า กลายเป็นเก็บตัวอยู่คนเดียว ออกห่างจากสังคมไปอีก

“ตอนนั้นคือช่วงที่แย่ที่สุดในชีวิต เพราะเราเริ่มไม่รักตัวเอง ดูตัวเองในกระจกที่ไรก็ไม่แคร์บ๊อ อยากผอมกว่านั้น แล้วก็เสียความมั่นใจ ไม่มีสิ่งคม คุยกับใครก็ไม่มีความเข้าใจ เหมือนอยู่คนเดียวในโลก เหนื่อยมาก จนมาถึงจุดที่คิดว่าเห็นอาหารแล้วร้องไห้ รู้สึกอยากกินจังเลย แต่กินไม่ได้ ก็เลยเริ่มขอความช่วยเหลือจากคนรอบตัว แต่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องของสุขภาพจิต เขาก็จะตอบกลับมาว่า ‘หิวก็กินสิ’ ทำให้ไม่กิน กระทั่งตั๊กกลับมาซัมเมอร์ที่ประเทศไทย ได้กลับมาอยู่กับครอบครัวและเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ซึ่งเป็นบรรยากาศที่อบอุ่นและเต็มไปด้วยความรัก ทุกคนถามด้าอย่างจริงจังว่าโอเคไหม เป็นอะไร

ทำให้คิดว่าคนรอบข้างรักเราขนาดนี้ แล้วทำไมเราจึงไม่รักตัวเอง เหมือนจู่ๆ ก็คิดได้เอง รู้สึกอยากลองเปลี่ยนให้ดีขึ้น อยากกลับมารักตัวเอง แต่ทำไม่ได้ทันที นะคะ ต้องใช้เวลา

“นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ดำพริกความคิด ต้องอธิบายว่า Eating Disorder คือ Mental Disorder เป็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นในสมอง ต้องค่อยๆ บอกตัวเองว่า ‘เธอกินได้ ไม่อ้วนหรอก อาหารจะทำให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อนะ’ ด้าบอกตัวเองแบบนี้ทุกครั้งที่ดักข้าวเข้าปาก เรียกว่าให้กำลังใจตัวเองเป็นวันๆ ไป คอยปลอบตัวเองตลอดเวลา เป็นช่วงที่ทรมานมาก แต่ก็ค่อยๆ ดีขึ้นทีละนิด ใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะกลับมาเป็นปกติ แต่พอผ่านช่วงเวลาที่เราไม่รักตัวเองมาแล้ว และรู้สึกดีขึ้นแล้ว ด้าบอกกับตัวเองไว้เลยว่าจะไม่ให้คำพูดของคนอื่นมากกระทบกับเรานะอีก ดังนั้นไม่ว่าจะมีราม่าอะไรเกิดขึ้น หรือมีคอมเมนต์แย่ๆ เกี่ยวกับตัวเรา

ด้าบอกเลยว่าทำอะไรเราไม่ได้ ด้าโอเคกับการพูดตรงๆ ของคนที่ไม่รู้จักเรา แต่ด้าจะไม่เก็บมาคิดให้ไม่สบายใจอีกแล้ว ถ้ามีอะไรไม่สบายใจ ด้าจะปรึกษาคอร์เนอร์ เพื่อนสนิท และคนใกล้ชิดมากกว่า”

างสวยแบบรักตัวเอง

ในฐานะคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวในเรื่องรูปลักษณ์มาแล้ว อแมนด้าบอกไม่เคยกลับไปไดเอตอีกเลย แต่ขอเลือกสวยสตรองแบบสุขภาพดีทั้งภายในและภายนอก “พอกลับมารักตัวเองแล้ว อยากกินอะไรก็กิน ขนาดช่วงเก็บประกวดมิสยูนิเวิร์ส เขามีสเต็กทุกวัน ก็กินทุกวันเลยละ (หัวเราะ) แต่ระวังปริมาณ เพราะที่อเมริกาเขาเสิร์ฟอาหารจานใหญ่ ปริมาณมาก ด้าใช้วิธีถ้ารู้สึกแล้วก็หยุด และจะไม่กินมื้อใหญ่หลัง 6 โมงเย็น ถ้าหิวจริงๆ ก็กินขนม

ช็อกโกแลตชนิดหนอย ไม้ดเค้ะ ถ้าวันไหนกินเยอะหนอยค้อย ออกก้าลังกายตามวิถีโใในญุพบู้ก 10 นาทีก่อนนอน แต่ก่อนไป ประกวดต้าอากจะเล่นถึหนอย ค้อยจะเล่นเวตเทรนนิงตามญุพบู้กที่บ้านลึก 15 - 20 นาทีต่อวัน ประมาณ 4 - 5 ครั้งต่อสัปดาห์ แต่ตอนเช้าก่อนประกวดจะทำได้น้อยหนอย เพราะเหน้อยมาก ๆ เลยค้ะ กว้าจะถึงห้องก้อยากนอนแล้ว

“ส่วนเรื่องสุขภาพจิต ด้ารู้สึกเลยว้าพอเปลี่ยนวิถีพุดหรือ เลือกคำพุดบอกตัวเอง เราจะเริ่มมองโลกบวกขึ้น ค้อยสมัยก่อน ด้ามักใช้คำพุดที่ค่อนข้างรุนแรงกับตัวเอง เช่น ทำไมไมตีเลย ทำไมทำแด้ขนาดนี้ แต่พอเราค้อย ๆ เปลี่ยนตัวเองช่วงที่พยายาม รักษาตัวจาก Eating Disorder ทั่นมาใช้คำพุดที่ใจดีกับตัวเอง มากขึ้น อย่างสมมติวันนี่นายยังทำได้ไมตีก็ไมเป็นไร บอกตัวเอง ว้าพรงนี้เริ่มใหม่ได้ พอจะลุ่มอ่ล้วยกับตัวเองมากขึ้น จิตใจก็ ค้อย ๆ กลับมาโอเค ถ้าวันไหนรู้สึกไมโอเค ด้าจะใช้วิธีคุยกับเพื่อน หรือคุณพ่อคุณแม่ พอเราปรับความคิด ทุกอย่างก็ค้อย ๆ ติขี้เอง

“พอความคิดดีแล้ว ก็จะสามารถดูแลตัวเองได้เต็มที อย่าง เรื่องความสวยความงาม ถ้าให้แชร์บิวตี้รูทีนของด้าในฐานะนางงาม ที่ต้องดูแลเป็นพิเศษคือการล้างเครื่องสำอางให้เกลี้ยงก่อนนอน เพราะด้าแต่งหน้าทุกวัน ถ้ามึลิ่งตักก้างอาจทำให้อุดตันจนมีผดผื่น หรือเป็นสิ่ว จากนั้นค้อยบ่างูผิวด้วยมอยส์เจอร์ไรเซอร์ ซึ่งด้ามี ผิววมสม คือที่โซนมัน แต่บริเวณอื่นแห้งมาก จึงเน้นมอยส์เจอร์ไรเซอร์ที่เพิ่มความชุ่มชื้นและไม่มีน้ำหอม แต่ช่วงประกวดไต้นอน น้อย ต้องเสริมด้วยมาสก์หน้าแบบแผ่น หรือถ้าวันไหนหน้าแห้ง หนักมากจริง ๆ ก็จะใช้เฟชชอยล์เสริมด้วย ถ้าปล่อยให้ผิวแห้ง จะแต่งหน้าไมติด เช่นกันกับผิวตัวที่ด้าเน้นบ่างูเพิ่มความชุ่มชื้น ด้วยโลชั่นเนื้อครีมหรือบัตเตอร์ที่เนื้อหนักหนอย โดยทาทันที หลังอาบน้ำ เพราะช่วยดูดซับความชุ่มชื้นได้ดีกว่า และมีสครับ ผิวบ่างูสัปดาห์ละครั้ง

“ส่วนเรื่องแต่งหน้า ด้าเน้นดวงตาเป็นพิเศษ เพราะเราสามารถสื่อความรู้สึกออกมาทางสายตาได้ เทคนิคของด้าคือควิ ทรงโก้งและการเบลนด์อายแชโดว์ให้เนียน ไม้ให้เป็นก้อน โดย ต้องมีแปรงที่ไมมีสีอายแชโดว์ไหนติดอยู่เลยมาใช้เบลนด์ จึงจะ เนียนสวยค้ะ แต่ทั้งหมัดทั้งมวลต้องเสริมด้วยการรีตอยไลเนอร์ ด้าจะใช้แบบดินสอกริตที่ขอบตาด้านในก่อน แล้วใช้แปรงเบลนด์ ให้ฟุ้ง ๆ หน่อย ๆ ติดขนตา ตามด้วยอายไลเนอร์แบบปลายแหลม กริตที่บรอยเส้นขนตาปลอมอีกที เป็นอันเป็ะเฉี่ยว (ยิ้ม) อ้อ ที่ขาดไมได้เลยคือลิปกลอส ต้องมทุกกลด ด้าชอบให้ปากดูสวยฉ้า

สุขภาพดี (ยิ้ม) ส่วนผมนี้ความจริงด้าพอทำเองได้นะค้ะ แต่ถ้าขึ้นเวที่ประกวด ค้อยฟุ้งช่วงมมีออชิตักว้า ทรงสวยรอดปลอดภัยของด้าคือสกกกลางมวยต่ำ หรือปล่อยยาวสวยค้ะ

“แต่สุดท้ายแล้วไม่ว้าจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร ด้ามอว่าผู้ญิงสวย ค้อยคนที่มันใจมาจากภายใน สวยโดยไมต้องแควร์ว้าคนอื่นคิดอย่างไร จงสวย ด้วยความรู้ลึกและความคิดที่ติดต่อดัวเอง ถ้าเรารู้ลึกดีแล้ว ลุดข้างนอกจะตาม มาเองค้ะ” (ยิ้ม)

แลกต้อวการ “ผู้ญิง”

ในฐานะที่เคยต้อลู้กับโรค Eating Disorder อแมนด้าจึงอยากช่วยเหลื่อ ผู้ญิงทางสุขภาพจิตผ่านโปรเจกต์ “Have You Listened” โครงการด้านสุขภาพจิต

ที่เน้นการรับฟังผู้ป่วยโรคซึมเศร้า อันเป็นแนวทางในการเข้าใจปัญหา เพื่อช่วยเหลื่อ ผู้ป่วยได้อย่างเป็นรูปธรรม “แคมเปญ Have You Listened เกิดมาจากการที่ด้า เคยเผชิญกับโรค Eating Disorder ซึ่งตอนนั้นด้าเคยขอความช่วยเหลือ แต่ ความที่คนอื่นไมเข้าใจว้าเราเป็นโรคอะไร จึงพุดกลับมว้าทวิกก็กินลึ ซึ่งไมใช่ การรับฟัง ทำให้ตอนนั้นด้ารู้สึกว้าโดนปฏิเสธการร้องขอความช่วยเหลือ ทำไม ไมมีใครฟังเลยว้าเราก้ล้งขออะไร นันจึงเป็นที่มาของแคมเปญนี้

“ด้ายกประเด็นเรื่อง Eating Disorder ขึ้นมาเพราะอยากให้อคนในสังคัมเข้าใจ ปัญหาด้านสุขภาพจิตมากขึ้น เพราะถ้าไมเข้าใจ คงไมรู้ว้าจะช่วยอย่างไร เราอาจ ไมรู้หรือกว้าใครก้าลังต้อการความช่วยเหลือบ้าง แต่ถ้าหยุดรับฟัง เราอาจจะเป็น คนหนึ่งที่ได้ช่วยเขา ค้อยอยากให้อทุกคนหันมารับฟังซึ่งกันและกัน ซึ่งตั้งแตด้า ออกมาพุดเรื่องนี้ก็มีหลายคนเข้ามาร้องให้กับด้า บอกว้าขอบคุณที่พุดเรื่องนั้ะ เพราะเขาก้เคยเป็น ด้าจึงอยากเป็นกระบอกเสียงช่วยอธิบายว้า Eating Disorder เป็นความผิดปกติทางสมองและทางจิต มีหลายแบบ อาการของโรคแตกต่างกันไป ซึ่งปัจจุบันสามารถไปปรึกษาคุณหมอได้ อยากให้อรู้ว้าการป่วยทางจิตเป็นเรื่องปกติ เหมือนไมสบายทั่ว ๆ ไป มันเกิดขึ้นได้ ขอให้อเริ่มต้นด้วยการกล้าพุดคุย กล้าบอก ว้าวันนีรู้สึกไมดีอย่างไร ขณะเดียวกันด้าก็อยากให้อคนรอบตัวของผู้ญิงรับฟังด้วยความ เห็นอกเห็นใจ ถ้ามกั้นด้า ว้าต้อการความช่วยเหลือหม เราอยู่ตรงนั้ะ พร้อมรับฟังและช่วยเหลื่อ หลายคนมักชอบบอกว้าไมเป็นอะไรหรอก ทั้ง ๆ ที่ ยังไมได้ฟังเลยว้าเขาเป็นอะไร

“และไมใช่แค่กับเรื่องนี้เท่านั้นนะค้ะ ด้าว่าการฟังเป็นอีกหนึ่งทักษะสำคัญ โลกต้อการคนฟังมากขึ้น เพราะทุกวันนี้เราอยู่ในสังคัมที่ทุกคนอยากจะพุดกันหมัด ทั่วโลกจึงมึคนทะเลาะกันมากขึ้น ต่างคนต่างมีความเห็นของตัวเอง แล้วมองว้า ความเห็นคนอื่นผิด ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ฟังเลยว้าเพราะอะไรเขวจึงมีความคิดเห็น แบบนั้น แล้วเราจเคารพความคิดเห็นเขาได้ใหม่ จึงอยกถรงค้ะให้อทุกคนหันมา รับฟังกันและกัน ค้อยการพุดแสดงความคิดเห็นนั้นไมผิด แต่เมื่อพุดแล้วควรหยุด รับฟังคนอื่นบ้าง ถ้าเราสามารถบาลานซ์การพุดและฟังให้ออยู่ 50/50 ได้ สังคัม น้าจะดีขึ้น อย่างน้อยไมทะเลาะ โดยเฉพาะประเทศไทยที่เรายังมีความแตกแยก ทั้ที่เรายูบนแผ่นดินเดียวกัน ด้าว่าการคิดต่างไมใช่เรื่องผิด แต่เราต้อเคารพ ซึ่งกันและกันด้วย จึงจะเดินไปข้างหน้าได้ค้ะ”

นางงามยุคดิจิทัลเนียบ

สุดท้ายเมื่อถามถึงคุณสมบัตินี้นางงามยุคใหม่ควรถ้องมี อแมนด้าตอบทั่นที่ ว้า “ปัจจุบันนางงามสวยแคภายนอกไมพอ แต่ต้อสามารถ Empower หรือสร้างพลัง ให้อคนอื่นได้ จึงต้อมกั้นใจและเชื่อมั่นในตัวอเอง รักตัวเอง รู้ว้าตัวเองชอบหรือไมชอบ อะไร รวมถึงเมื่อพุดออกมาแล้วสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นได้ พุงง่าย ๆ ว้านางงามในปัจจุบันต้อเป็น Total Package ค้อยมีความสามารถรอบด้านจริง ๆ

“ส่วนตัวด้าเองเคยผ่านช่วงเวลาที่ดีมากและไมรักตัวเองมาก่อน พอผ่าน ตรงนั้นมาได้ ทำให้อรู้เลยว้าหากออยากทำอะไรแล้ว อยาคิดเยอะ ลุยทำไปเลยค้ะ ใช้ชีวิตให้เต็มที่ ทำให้อดีที่สุด ถ้าทำแล้วผิดหวังหรือผิดพลาดก็ไมเห็นเป็นไร ดีกว้าผ่านไปแล้วมคิดว่าทำไมฉั้นไมลองทำอะไรเลย อย่างน้อยก็ได้เคยลงทำแล้ว และทำอย่างดีที่สุดด้วย แม้จะได้ผลลัพธ์มาแค่นี้ แต่ก็ภูมิใจและดีใจกับตัวเอง ด้าอยากเป็นแรงบันดาลใจให้ทุกคนรู้จักรักตัวเองให้มาก เพราะบางที่เรชอบ เปรียบเทียบกับคนอื่นแล้วคิดว่าตัวเองไมดีพอ ด้าอยากบอกว้าทุกคนมีค่า ไม่ว้า จะอยากทำอะไร ถ้าตั้งใจแล้ว ทุกคนทำได้ค้ะ

“ตั้งนั้นสำหรับใครที่มีคามฝันอยากประกวดนางงาม หรืออยากทำอะไร ด้าขอแนะนำให้อทำเลย อย้ามัวแต่คิดว่าทำไมได้หรอก จงเป็นผูญิงที่พร้อมจะตาม ความฝัน ไมกลัวอะไรไปก่อน

“นี่แหละคือผู้ญิงในยุคของเรา”

SING LIKE A BIRD

สาธิตา พรหมพิธี:

นักร้องสาวสวยเจ้าของเสียงหวาน
ทรงพลังจับใจ ผู้พลิกผันชีวิตจากเด็กเรียน
พหุกฎหมายสู่เจ้าของรางวัลเหรียญทอง 5
รายการจากการประกวดร้องเพลงบนเวทีระดับโลก
อย่าง “World Championships of
Performing Arts” (WCOPA) ซึ่งเปรียบ
เหมือนสนามโอลิมปิกแห่งวงการเพลง

ตลอด 18 ปีที่โลดแล่นอยู่ในวงการเพลง
เธอทำมาหมดแล้ว ทั้งประกวด ร้องเพลง
ประกอบละคร แสดงละครเวที คอนเสิร์ต
ไปจนถึงการเป็นครูสอนร้องเพลงที่อยู่อเมริกา
ถึงขั้นดังมากมาย วันหนึ่งการร้องเพลงยังคงเป็น
เพื่อนรักและเติมไปด้วยความท้าทายอยู่เสมอ
หนึ่งสิ่งอื่นใดการร้องเพลงสำหรับแนนคือการ
มอบความสุขให้ผู้คน ซึ่งถือเป็นกุญแจสำคัญ
ที่ครองใจผู้ฟังทั้งบ้านทั้งเมือง

จาก “กฎหมาย” สู่ “ดนตรี”

“แนนเข้าวงการเพลงมาด้วยความบังเอิญ” แนนเปิดบทสนทนาถึงเส้นทาง
การเป็นนักร้อง “เดิมแนนเรียนด้านกฎหมาย คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เป็นสายเรียนวิชาการมาตลอด ไม่เคยเคยคิดถึงการร้องเพลง มีแค่
พี่เลี้ยงเด็กชอบดูการ์ตูนวอลท์ ดิสนีย์ ซึ่งมีเพลงเพราะๆ ให้ฟังเยอะ แต่โดย
พี่เลี้ยงแนะนำๆ ไม่กล้าแสดงออก การเป็นนักร้องจึงดูไกลตัวมาก กระทั่ง
ระหว่างเรียนมหาวิทยาลัยแนนมีโอกาสไปแข่งขันว่าความศาลจำลอง ซึ่งเป็นงาน
ระดับนานาชาติ แล้วได้รับคอมเมนต์ว่าเสียงไม่น่าหนัก ฟังแล้วไม่รู้ลึกลดตาม
เพราะแนนเสียงเบาๆ เล็กๆ ทำให้อยากเปลี่ยนเสียงของตัวเองให้ฟังดูมีน้ำหนัก
เสียงดัง มีพลัง จึงลองไปเรียนร้องเพลง ซึ่งตอนนั้นแนนมีงบประมาณพอเรียน
แค่ 1 เดือน จึงเลือกเรียนเพลงคลาสสิกแบบโอเปร่าเลย เพราะใจหายของแนนคือ
ปัญหาการใช้เสียง จึงเลือกร้องเพลงที่ต้องใช้เสียงดังที่สุด (หัวเราะ)

“ปรากฏว่าเรียนแล้วชอบมาก สนุก การร้องเพลงทำให้แนนรู้ว่าหลายเรื่อง
ที่เราเคยตัดสินใจตัวเองว่าทำไม่ได้มัน พอได้รู้หลักการและฝึกทำแล้ว กลายเป็นว่า
เราทำได้ แนนว่าการร้องเพลงมีความคล้ายกีฬาโดยตรงที่พอเราเข้าใจร่างกาย
มากขึ้น ฝึกการใช้งานมากๆ เข้า อย่างการควบคุมลมหายใจ สุดท้ายเราก็ทำได้
ไปพร้อมกับเรียนร้องเพลงเป็นอะไรที่ตรงกันข้ามกับชีวิตสายวิชาการของแนนมาก
เหมือนเปิดโลกใหม่ จึงยังสนุก กลายเป็นชอบร้องเพลงไปเลย แล้วพอมีการแข่ง
ประกวดร้องเพลงของมหาวิทยาลัย แนนจึงไปลงประกวดด้วย อยากได้ถ้วยรางวัล
และจะได้มีเงินไปเรียนร้องเพลงต่อ

“สุดท้ายแนนชนะ ได้รางวัลที่หนึ่งจากการประกวด CU Singing Contest
ทั้งๆ ที่เรียนร้องเพลงมาได้เดือนเดียว แต่แนนว่าไม่ฟลุคนะ เพราะซ้อมหนักมาก
เนื่องจากรู้ว่าตัวช้อยๆ จึงต้องซ้อมซ้อม เพื่อที่ถึงวันจริงต่อให้ตื่นแต่ไหนก็จะ
ร้องได้แบบไม่ต้อร้อมาก ใช้วิธีร้องเพลงแล้วก็อัดเสียงตัวเองมาฟังเพื่อแก้ไข กับมี
พื้นที่ที่เคยได้แชมป์มาก่อนช่วยชี้แนะ ประกอบกับแนนเรียนร้องเพลงโอเปร่ามา
ก็ค่อนข้างยาก พอต้องมาร้องเพลงมีวลีคล้าย The Phantom of the Opera
ในรอบสุดท้ายจึงไม่เกินความสามารถ

“พอได้ที่ 1 แนนก็ใช้รางวัลที่ได้ไปสมัครสอนที่โรงเรียนร้องเพลงแถวบ้าน
ส่วนเงินที่ได้จากการสอนไปเรียนร้องเพลงควบคู่กันไปด้วย ตอนนั้นรู้ตัวแล้วว่า

ชอบทางนี้ แต่ที่บ้านยังไม่ค่อยเห็นด้วย พอตอนใกล้เรียนจบมีค่ายเพลงติดต่อมา
ให้ไปทำงานด้วย แต่แนนไม่ฝืนอยากทำงานกับพี่บ่อย โกลียพงษ์ มากกว่า จึง
ลงส่งเดโมไปให้ค่าย Bakery Music รอยุ่พักใหญ่ที่บอยก็ติดต่อกลับมาให้แนนไป
ร้องเพลงในอัลบั้มของเขา ดีใจมาก รู้สึกมีความหวังว่าเราน่าจะมาทางนี้ได้ จึงขอแม่
ว่าอยากทุ่มเทไปทางร้องเพลงเต็มตัว ท่านยอม แต่มีข้อแม้ว่าจะไม่ให้เงินใช้ (หัวเราะ)
แนนต้องหาเงินส่งตัวเองเรียนเอง

“พอที่บ้านไฟเขียว แนนก็ทุ่มเทเรียนร้องเพลงเต็มที่ มีการสอบร้องเพลง
เป็นเกรดเหมือนเรียนเปียโน พอจบเกรด 8 ก็สอบระดับปริญญาตรีและโท
จากสถาบัน London College of Music and Media ไปด้วยเลย เพื่อจะได้มี
ใบ Certified ใช้ในการสอนได้ อยากไปให้สุดทาง ซึ่งทั้งหมดนี้แนนหาเงินเองคะ
ตอนนั้นสอนร้องเพลง 7 วันต่อสัปดาห์เลย รู้สึกว่าอยากทำให้ได้ ซึ่งหลังจากวันนั้น
จนถึงวันนี้ชีวิตก็ไม่ได้มีทางด้านกฎหมายอีกเลย” (หัวเราะ)

เส้นทางแชมป์โลก

เมื่อเบนเข็มมาเป็นนักร้องเต็มตัว แนนก็เริ่มกลับเข้าสนามประกวดอีกครั้ง
แม้จะลงประกวดไม่มาก แต่ทุกครั้งผลงานก็ปังจนสร้างชื่อให้ประเทศไทยได้ใน
ระดับนานาชาติเลยทีเดียว “พอเก็บประสบการณ์การเป็นนักร้องและสอนร้องเพลง
มาสักพัก น้องสาว (สิริภา พรหมพิริยะ) ชวนให้ไปประกวดร้องเพลงชิงแชมป์
ประเทศไทยที่จัดโดยกรมประชาสัมพันธ์ เขาบอกว่าไหนๆ จะเอาจริงทางนี้แล้ว
ก็อยากให้ลองดู แนนจึงไปประกวด แล้วก็ได้โล่รางวัลที่หนึ่งมาอีกครั้ง (ยิ้ม)
แน่นอนที่ชนะเลิศได้คงเป็นเพราะการวางกลยุทธ์ ความที่เรารวบรวมกฎหมายมา เวลา
จะว่าความเราต้องวางกลยุทธ์ก่อน แนนจึงใช้การวางแผนมาตลอด เช่น การเลือก
เพลงที่ดูความเด่นให้เสียงของเรา การวางแผนการซ้อม รวมไปถึงการมีคนช่วยเหลือ
ที่ดี ซึ่งตอนนั้นแนนโชคดีมากที่ได้อาจารย์สันติ ลุนเผ่ ต้นฉบับผู้ร้องเพลง
‘ความฝันอันสูงสุด’ ซึ่งเป็นเพลงที่แนนเลือกมาร้องประกวดมาแทนให้ โดยที่
ไม่รู้จึกกันมาก่อน

“แนนเลือกเพลงนี้มาร้องในรอบสุดท้ายเพราะชอบ แต่พอลองร้องแล้ว
ทำไม่ได้ เพราะยากสุดๆ (หัวเราะ) ตอนนั้นใกล้จะถึงวันประกวดรอบสุดท้ายแล้ว
แนนจึงสืบทว่าอาจารย์ผู้ร้องเพลงน้อยอยู่ที่ไหน ทราบมาว่าท่านคุมวงประสานเสียง

(บน) ทรปรประกวดร้องเพลง
"World Championships of
Performing Arts" (WCOPA)

(ล่าง) ทรปรส เดอะมิวสิคัล

อยู่ที่โบสถ์ จึงรีบไปพบแล้วบอกว่า 'อาจารย์ ได้โปรดชี้แนะด้วย...' เหมือนหนังสือกำลังภายในเลย (ยิ้ม) ปรากฏว่าอาจารย์ท่านมีเมตตาดีมาก กรุณาช่วยสอนแนะนำถึงที่บ้านโดยไม่เก็บเงินสักบาท ท่านจึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผมเป็นครูถึงทุกวันนี้ โดยวันแรกท่านคอมเมนต์ว่าแนวร้องภาษาไทยไม่ชัด ทำเอาเครียดเลย คือการร้องเพลงพระราชพิธีหรือเพลงไทยเก่า ๆ นี่ร้องยากนะคะ ต้องร้องให้ชัดออกมาเป็นคำ ๆ แต่แนวฝึกมาจากเพลงฝรั่ง ทำให้ออกเสียงไม่เต็ม เช่น ซอ ผีน ใฝ่ (ร้องแบบฝรั่งและแบบไทยให้ฟังเพื่อเปรียบเทียบ) ซึ่งบนเวทีประกวดถ้าร้องไม่ชัดจะโดนตัดคะแนน ท่านก็ช่วยชี้แนะจนผมสามารถปรับปรุงการออกเสียงและร้องได้ดีขึ้น กลายเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้ภายหลังผมมีงานร้องเพลงภาษาไทยเข้ามาเยอะขึ้นด้วยค่ะ

"หลังจากได้รางวัลระดับประเทศได้ 3-4 ปี ผมก็ได้ไปแข่งขันทะเลใหญ่ที่อเมริกา ความจริงไม่ได้คิดจะประกวดอีก พอติสมีัยนั้นการประกวดร้องเพลงพวก The Star กับ AF กำลังฮิต มีนักเรียนของผมไปประกวดค่อนข้างเยอะ เวลาผมสอนผมมักจะพูดทำนองว่าครูไม่เข้าใจหรือว่าเวลาประกวดกดดันแค่ไหน ผมจึงคิดว่าถ้าอย่างนั้นเราลองไปประกวดให้นักเรียนเห็นดีกว่า แต่ผมรู้ตัวว่าเราไม่มีความเป็นดารา เอนเตอร์เทนไม่เก่ง พูดไม่เก่ง คิดมากไม่ทัน ดังนั้นถ้าเป็นเวทีที่ได้คะแนนโหวตจากประชาชนคงไม่รอด จึงไปหาเวทีที่ตัดสินที่การร้องจริงๆ ก็มาเห็นเวที World Championships of Performing Arts (WCOPA) ของอเมริกา จากในยูทูบ เป็นการตัดสินโดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญจริงๆ น่าจะเหมาะกับผมมากกว่า

"แน่นอนจึงหาข้อมูลแล้วส่งอีเมลไปขอรายละเอียดการประกวด ปรากฏว่าเขาแจ้งกลับมาว่าเราต้องลงแข่งในนามประเทศ คือต้องมีภาครัฐสนับสนุน มี

คณะกรรมการคัดเลือกเราส่งประกวด และมีกรมโปรโมตผ่านสื่อระดับประเทศมาแล้ว ไม่ใช่ส่งตัวเองมา ทำให้ผมนั้นไม่สามารถสมัครได้ พอปีถัดมาแน่นอนอยากไปแข่งอยู่ ก็คิดหาวิธี คิดไปคิดมา เอ๊ะ เราเคยประกวดชิงแชมป์ระดับประเทศไทยมาแล้วครั้งหนึ่งนี่นา จึงลองส่งอีเมลไปถามเขาว่าถ้าได้ถ้วยจากเวทีนี้ใช้ได้ไหม ก็บังเอิญโชคดีว่าปีนั้นเขาเปลี่ยนกฎว่าในกรณีที่ประเทศนั้นไม่มีตัวแทนส่งประกวด สามารถใช้รางวัลระดับประเทศมาแทนได้ แน่นจึงถือเป็นตัวแทนคนไทยคนแรกจากประเทศไทยที่ไปประกวดเวทีนั้น

"สำหรับการประกวดในครั้งนั้นผมใช้เวลาเตรียมตัว 4 เดือนนะ ตอนนั้นแต่งงานแล้ว โชคดีที่สามีสนับสนุนทุกอย่าง เขาก็บอกให้ผมหยุดสอนร้องเพลงเพื่อโฟกัสเรื่องฝึกซ้อมจริงจัง ตลอด 4 เดือนนั้นซ้อมร้องเพลงทุกเช้า กลางวัน เย็น ครั้งละชั่วโมงครึ่ง และออกกำลังกายโดยการวิ่งวันละ 4 กิโลเมตร เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง เพราะถ้าร่างกายไม่พร้อม ต่อให้ฝึกหนักแค่ไหน มีเทคนิคมากอย่างไร การร้องก็จะเครียด ยิ่งต้องบินข้ามเวลาไปแข่งที่อเมริกาอาจจะป่วยได้ นอกจากนี้ยังต้องรักษาวินัยเรื่องการกินอย่างเคร่งครัด ไม่กินของดิบ สลัด ซูชิ กล้วย ส้มตำ ทั้ง ๆ ที่ชอบมาก เพื่อป้องกันไม่ให้ท้องเสียแล้วแรงจะตก

"ส่วนการซ้อมร้องเพลง ผมเลือกประกวด 5 ประเภท ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุดที่ผมอนุญาตให้ลงประกวดได้ในหนึ่งครั้ง ประกอบด้วย World Music, มิวสิคัล, ป๊อป, โปปรั่า แล้วก็ R & B/Soul/Jazz เพราะไหน ๆ ก็มีโอกาไปแล้ว ต้องร้องให้คุ้ม (หัวเราะ) โดยในแต่ละประเภทเพลงผมเลือกมา 5 เพลงก่อน แล้วลองร้องดู เพลงไหนเข้าปากก็เลือกเพลงนั้น จากนั้นก็เลือกท่อนที่โชว์ลีลาการร้องเพลงมากที่สุดมาใช้ในการประกวด 1 ท่อน ด้วยกฎของเวทีนี้คือให้ร้องได้เพลงละ 1 นาที เพราะมีผู้ประกวดเยอะ จากนั้นผมก็ไปพบครูที่ช่วยดูแลเพลงแต่ละประเภทเพื่อขอคำแนะนำ ก็ได้อาจารย์เนติ กันตถาวร ดูเพลงป๊อป อาจารย์สุรัฐ ทิพากรเสณี ดูเพลงมิวสิคัลและเพลง World Music อาจารย์ใบหมอน-ศิโยน ดาวรัตน์หงษ์ ดูเพลง Classical ส่วน R & B ผมแนวฝึกเอง จากนั้นก็เป็นการซ้อมล้วน ๆ เลยคะ เพลงหนึ่งผมซ้อมร้องไปประมาณ 5,000 ครั้งได้

"จุดสำคัญอยู่ที่ท่อนเพลงที่เลือก ต้องมี Strategy ในการไต่ระดับของอารมณ์ในเพลง คือจะมามีซึ่ ๆ หรือแผดเสียงไปตลอดทั้งท่อนไม่ได้ ต้องมีจุดพีคของอารมณ์อยู่ในเพลงด้วย ต้องวางแผนพอสมควร ที่ยากที่สุดสำหรับผมคือ R & B กับแจ๊ส เพราะปกติคนที่ร้องเพลงนี้ได้ดีจะเป็นคนที่เสียงทรงพลัง แน่น ๆ หน่อย อย่างคู่แข่งเป็นคนดำ ร้องที่เหมือนพ่นไฟมาเลย น่ากลัวมาก เราก็ต้องเลือกเพลงที่เข้ากับเสียงของตัวเอง

"ความที่ซ้อมมาเยอะ พอถึงวันประกวดจริง ผมได้พัฒนาเทคนิคที่เพิ่มขึ้น คือ 'ปลง' ค่ะ (หัวเราะ) เพราะผมพบว่าถ้าเมื่อใดที่เราคาดหวังและตั้งใจมาก ก็จะมีกดดันมาก ทำให้เราร้องเพลงด้วยความเห็นแก่ตัว คือจะร้องโดยคิดว่าผมร้องดีพอไหม เพอร์เฟกต์ไหม แต่ถ้าเราทิ้งความคาดหวังและความเห็นแก่ตัวไปแล้วเปลี่ยนไปเป็นการร้องเพลงเพื่อมอบให้แก่คนที่มาฟังได้ เราจะสบายใจ ซึ่งพูดง่ายแต่ทำยาก แต่โชคดีว่าผมมาทำได้ตอนไปถึงอเมริกาแล้ว รู้สึกว่าซ้อมเต็มที่แล้ว ได้หรือไม่ได้ก็จะปล่อยไป แต่สามารถบอกทีหลังว่าช่วงนั้นผมอารมณ์สะวิงมาก เตียววิล เตียวเครียด (หัวเราะ) ที่จำได้แม่นคือพอร้องเพลงประกวด ผมแนบแอบร้องไห้ เพราะดีใจว่าผมไม่ต้องร้องเพลงนี้อีกแล้ว ร้องมา 5,000 ครั้งแล้ว จบเสียที (หัวเราะ)

"แน่นอนรางวัลในวันรุ่งขึ้นว่าตัวเองได้ 5 เหรียญทองจากทุกประเภทที่ลงประกวด ดีใจมาก (ลากเสียงยาว) พูดตรง ๆ ว่าไม่ได้คาดหวังเลย คิดแค่ว่าได้สักเหรียญกลับบ้านก็ดีใจแล้ว นี่ได้ตั้ง 5 เหรียญ เลยไปกินซูชิฉลองให้สะใจ (หัวเราะ) จากนั้นก็โพสต์ลงเฟซบุ๊กด้วยความดีใจ พอติสมีนักเรียนเห็นแล้วนำชื่อของผมไปโพสต์ลงพันทิป ทำให้มีสื่อติดต่อเข้ามาสัมภาษณ์ จึงมีคนรู้จักมากขึ้น" (ยิ้ม)

กรีเรียนรู้ที่ไม่มีสิ้นสุด

แม้จะได้เหรียญทองจากเวทีที่ได้ชื่อว่าเป็นโอลิมปิกวงการร้องเพลงของโลกมาแล้ว แต่สำหรับแนน โลกแห่งการร้องเพลงยังมีความท้าทายอีกมากมายรออยู่ “ความจริงแนนไม่ได้สอนร้องเพลงอย่างเดียว แต่ยังเป็นนักร้องและทำอัลบั้มอยู่เรื่อย ๆ หลังจากทำงานกับพี่บอยก็มาทำงานกับค่าย LOVEiS เพียงแต่ทำสัญญาเป็นอัลบั้มไป คนไม่ค่อยรู้จักแนนเท่าไร แต่พอชนะรางวัลที่อเมริกา ผลจากการออกสื่อก็ทำให้มีงานร้องเพลงเพิ่มขึ้น แนนก็เริ่มไปออดีชั่นเพื่อลองเล่นมิวสิคัลหรือละครเพลงดูบ้าง คือที่ผ่านมาได้ลองร้องเพลงหลายแบบแล้ว ชาติมิวสิคัลนี่แหละ แต่ความยากคือต้องอาศัยการแสดงด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่แนนได้คอมเมนต์อยู่เรื่อย ๆ ว่าแสดงไม่ดี แนนไปออดีชั่นละครเพลงมาหลายแห่งอยู่เป็นปีแต่ไม่ติดเลยสักที จนถอดใจว่าคงไม่ใช่ทางของเรา พอติดตอนนั้นสามีต้องเดินทางไปทำงานประจำอยู่ที่สวีตเซอร์แลนด์ 3 ปี แนนจึงตัดสินใจเดินทางไปกับสามีด้วย

“ปรากฏว่าก่อนเดินทางไม่นาน ทางบริษัทได้ยกเลิกของค่าย Workpoint ติดต่อมาชวนให้ไปออดีชั่นบท ‘แม่โชติ’ นางเอกของเรื่องในละครเพลง ‘โหมโรง’ ทางการแนะนำของรุ่นพี่ใน LOVEiS แนนจึงลองไปดู ปรากฏว่าได้ ดีใจมากไม่ไปแล้วสวีตเซอร์แลนด์ (หัวเราะ) ละครเวทีเรื่องนี้ถือเป็นการเปิดประตูไปสู่โลกใหม่ที่แนนต้องเรียนรู้ใหม่หมด ยอมรับว่าพอได้แสดงจริงๆ แล้วรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กอนุบาล ไม่รู้อะไรเลย โดนคอมเมนต์ว่าไม่มี Stage Presence คือไม่โดดเด่น โดนคนอื่นกลบหมด แนนให้ส่งยังทำไม่ได้ แล้วเวทีนั้นมีแต่คนเก่ง ๆ มีศิลปินแห่งชาติหลายท่าน แนนก็ต้องกลับมาฝึกใหม่หมด และคอยเรียนรู้จากทุกคนบนเวที ซึ่ง โชคดีว่าบทแม่โชติจะนิ่ง ๆ น้อย ๆ ไม่ได้แสดงอะไรเยอะ แต่ยอมรับว่าต้องพยายามมาก ๆ กว่าที่จะผ่านไปได้ ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี และทำให้มีละครเวทีเรื่องอื่น ๆ รวมถึงงานคอนเสิร์ตใหญ่อย่าง ‘คุณพระช่วย’ หรืองานคอนเสิร์ตของพี่จิก (ประภาส ชลศรานนท์) ตามมา งานละครเวที ‘โหมโรง’ จึงเป็นงานที่ประทับใจและภูมิใจมาก อีกทั้งยังเป็นกำลังใจให้แนนด้วย เพราะหลายครั้งที่เรารู้สึกตัวเองไปแล้วว่าทำไม่ได้ แต่จริงๆ แล้วถ้ามีโอกาสเข้ามาและเรารู้สึกว่าเต็มที่ก็สามารถทำได้”

เสียงเพลงสร้างโอกาสและความสุข

เมื่อถามแน่ว่าตลอดเกือบ 20 ปีในวงการเพลง “การร้องเพลง” มอบอะไรให้เธอ “แนนเป็นครูมา 18 ปี สิ่งหนึ่งที่สอนลูกศิษย์เสมอคือ ทุกคนร้องเพลงได้ ไม่มีใครเสียงเพราะกว่าใคร แนนเชื่อในความยุติธรรมของคน อย่างตอนแรกที่แนนเรียนร้องเพลงเพราะไม่ชอบเสียงตัวเอง อยากเปลี่ยนเสียง แต่การร้องเพลงกลับทำให้แนนเข้าใจในธรรมชาติของเสียงมนุษย์ และยอมรับในเสียงของตัวเองว่าไม่มีใครเสียงดีเพอร์เฟกต์ แต่ละเสียงล้วนมีความหลากหลาย มีน้ำหนักต่างกัน อย่างแนนเสียงเล็ก จะให้ไปร้องเสียงใหญ่ ๆ เเท่ ๆ ก็ไม่ได้ แต่เสียงของเราจะมีความเพราะที่ไม่เหมือนใคร เมื่อเข้าใจเรื่องนี้จะทำให้เรารับฟังที่จะพูดหรือร้องออกมาได้เต็มเสียงมากขึ้น

“ดังนั้นการร้องเพลงสำหรับแนนไม่ใช่แค่เรื่องเทคนิค แต่เป็น Soul หรือความรู้สึก เป็นเหมือนการมอบเรื่องราวให้คนฟัง ทุกคนสามารถทำได้ดีในแบบของตัวเอง ซึ่งแนนเชื่อว่าถ้าเรามีความรู้ความเข้าใจทั้งในตัวเองและบทเพลงได้มากเท่าไรก็ยิ่งร้องเพลงได้ดีขึ้น ก็เหมือนการเล่นกีฬา ต้องค่อย ๆ ทำความเข้าใจฝึกฝน ที่สำคัญต้องรักที่จะร้องด้วย เมื่อรักก็ทำตามที่เราทำด้วยความสุข ร้องเพลงอย่างไรก็รัก ก็จะไม่ร้องได้ดีขึ้นเอง อย่างแนนสอนลูกศิษย์ที่กลายเป็นศิลปินในค่ายต่าง ๆ มาเยอะ แต่ขอไม่เอ่ยชื่อนะคะ แต่อยากบอกว่าสิ่งที่ทำให้ภูมิใจที่สุดคือเวลาที่นักเรียนรุ่นแรก ๆ ที่ปัจจุบันกลายเป็นศิลปินแล้ว กลับมาบอกแนนว่าขอบคุณนะที่ทำให้เขารักที่จะร้องเพลงจริงๆ เพราะเวลาที่มืออุปกรณ์ เขาจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ นี่คือที่สุดแล้วสำหรับแนน

“ดังนั้นแนนเชื่อว่าถ้าทุกคนหาแพสชันของตัวเองเจอ รู้ว่าชอบอะไร และทำอย่างเต็มที่จริงๆ ความสุข ความชื่นใจ และเรื่องดี ๆ จะรออยู่ค่ะ เหมือนที่การร้องเพลงทำให้แนนได้เจอกลิ่นอายมิตรมากมาย ได้เจอเหตุการณ์ที่ประทับใจ ได้เดินทางไปหลายประเทศทั่วโลก ได้แต่งตัวสวย ๆ ชื่นวิวที่สวยงามให้ผู้คน ได้มีชีวิตที่มากไกลเหนือความคาดหมายมาก

“ทั้งหมดนี้เกิดจากการให้ความรักกับสิ่งที่ชอบอย่างเต็มที่จริงๆ”

THE SONGWRITER

อัจฉริยา ดุลยไพบูลย์

เรื่อง Minim ภาพ อธิสิทธิ์ สานที่ Common Ground ชั้น 1 ที ออฟฟิศ แอท เซ็นทรัลพลาซ่า โทร: 06-1558-3553

เมื่อเอ่ยชื่อเพลงดังเหล่านี้ เชื่อว่าหลายคนต้องร้องตามกันได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็น คั่นกู ไบรท์ - วชิรวิชญ์ (Ost. ซีรีส์ เพราะเราคู่กัน), สองใจ ดา เอ็นโดรฟิน (Ost. ละคร วันทอง), ภาพจำ ป๊อบ - ปองกูล, Undo ป๊อบ - ปองกูล x Wonderframe, น้แหละความรัก เบิก - พลิตโชค, โดมาไม่ใช่ปลา นาน่า, โคตรพิเศษ บิวกัน (Ost. แปลรักฉันด้วยใจเธอ), ครั้งชีวิต (ทั้งจิตใจ) นิว - จิว,

Hidden Track TRINITY, ภาษาคำ URBOYTJ เป็นต้น

ซึ่งผู้ที่อยู่เบื้องหลังเพลงฮิตเหล่านี้ก็คือ อ๋อม - อัจฉริยา ดุลยไพบูลย์ นักแต่งเพลงและโปรดิวเซอร์สาวเก่ง กับประสบการณ์การแต่งเพลงกว่า 12 ปี ให้ศิลปินมากมาย รวมถึงเพลงประกอบละคร สมกับที่ตอนนี้แฟน ๆ ยกให้เธอ เป็นเจ้าแม่เพลงประกอบซีรีส์ไปแล้ว

INTRO : เด็กจาดชาร์ตเพลง...

รู้จักตัวเพลง

เริ่มต้นจากความชอบฟังเพลงในวัยเด็ก ต่อยอดอาชีพการร้องเพลงและแต่งเพลง ที่เธอบอกว่า "เพลงคืออาชีพที่อยากทำมากที่สุด"

แอมรู้ว่าตัวเองชอบฟังเพลงและชอบด้านเพลงตั้งแต่ประมาณ ม.3 ช่วงนั้นชอบดูรายการเพลงที่มีนักร้องไปร้องเพลง แล้วมีคนโทรศัพท์ไปบริจาคเงิน ทำให้รู้สึกถ้าเราได้เป็นนักร้องสักวัน เพราะจะได้ทั้งร้องเพลงและได้ช่วยคนไปด้วย (ยิ้ม) อาจจะมีงานงามนะคะ (หัวเราะ) แต่แบบนั้นจริง ๆ

"พอช่วง ม.ปลายอยากเป็นดีเจค่ะ เพราะชอบฟังเพลงมาก ๆ ตอนนั้นเป็นเด็กเนิร์ดที่จะเฝ้ารอรายการวิทยุช่วงประกาศอันดับเพลงแต่ละสัปดาห์ แล้วจดใส่สมุดไว้ว่าสัปดาห์นี้เพลงไหนได้อันดับที่เท่าไร (หัวเราะ) เพราะเมื่อก่อนไม่มีออนไลน์ที่มารกเข้าไปดูได้ ต้องรอฟังจากวิทยุเท่านั้น จึงคิดว่าถ้าเราทำได้ทำหน้าที่แนะนำเพลงให้คนฟัง ได้นั่งฟังเพลงเพราะ ๆ ทั้งวันคงมีความสุขมาก"

"บวกกับชอบอ่านเครดิตในปกเทปว่าเพลงนี้ใครแต่งเนื้อ แต่งทำนอง ใครเรียบเรียง อย่างสิฟ้า, ซาตรี คงสุวรรณ, นิตยพงษ์ ท่อนาค และบอย โกสิยพงษ์ ที่เราชอบมาก ๆ แต่ตอนนั้นไม่เคยมีโอกาสได้ฟังโอเดียของเขา หรือไม่รู้เลยว่าพี่ ๆ เขาทำงานที่อย่างไร จึงไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นนักแต่งเพลงได้เลย คือดูเป็นเรื่องค่อนข้างไกลตัว"

"จากนั้นก็เรียนคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงไปเป็นนักร้องวง CU Band เหตุเพราะเห็นรุ่นพี่ร้องเพลงในงานพรชชี่ไนท์แล้วทุกคนดูสนุกมาก บวกกับเราอินงานการกุศลอยู่แล้วด้วย จึงอยากเข้าไปทำกิจกรรมเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย แต่ตอนนั้นไม่ได้คิดว่าจะเป็นนักร้องจริงจังนะคะ เพราะคิดว่าตัวเองไม่ได้ร้องเพลงเก่ง แคร่ร้องได้เท่านั้น"

"กระทั่งได้รู้จักกับพี่ดีดเกล้า อามระดิษ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย ตอนนั้นได้เขาร้องคอร์รัส และเป็นคนร้องโค๊ดแทบทุกเพลงของค่ายโดโจซีดี ซึ่งเรารู้สึกว่างานนี้ดีจังเลย อยากทำงานในสตูดิโอแบบนั้นบ้าง จากนั้นจึงได้มีโอกาสเข้าไปเป็นนักร้องคอร์รัสที่อาร์เอส"

"จากนั้นก็ขยับไปร้องโค๊ดที่ค่ายกามิกาเซ่ ทำให้ได้ขยับเข้าไปทำงานในส่วนโปรดักชั่นมากขึ้น เรียกว่าเป็นเหมือนโรงเรียนในการทำงานเลยคะ เพราะได้ทำงานส่วนต่าง ๆ ที่ละเอียดแล้วก็ยกขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเป็นเพลงวัยรุ่น ศิลปินทุกคนก็ยังเด็กและใหม่มาก ทางทีมก็จะวางภาพน้อง ๆ แต่ละคนเพื่อตีโฆษณาเพลงจะออกเป็นแนวไหน วางภาพศิลปินไว้อย่างไร"

"ข้อแตกต่างก็คือถ้าเป็นศิลปินที่โตแล้ว เขาจะค่อนข้างชัดเจน รู้ว่าตัวเองชอบอะไร ซึ่งพี่ ๆ ที่ดูแลโปรดักต์เก่งมาก ๆ ค่ะ อย่างพี่ก๊อป โปสการ์ด (ชานิวรงค์นิวติซเซอร์) และพี่เอพู (ณรงค์ศักดิ์ ศรีบรรณาศักดิ์ วัชรารักษ์) ซึ่งแอมได้มีโอกาสเรียนรู้งานตอนนั้นเยอะมาก ๆ ทั้งวิธีการทำงาน แนวคิดต่าง ๆ"

"ช่วงที่ทำงานอยู่นั้น พี่ก๊อป โปสการ์ด เป็นคนสังเกตเห็นว่าแอมน่าจะแต่งเพลงได้ เพราะแอมมักจะช่วยเสนอไอเดียว่า พี่คะ คำนี้ร้องยาก เปลี่ยนเป็นคำนี้แทน

ดีใหม่" ซึ่งต้องขอบคุณพี่เขามากนะ ที่ใจดี ให้โอกาสและไม่โกรธเวลาเราเสนอไอเดียต่าง ๆ ซึ่งบางคนอาจจะคิดว่ายุ่งอะไร (หัวเราะ) แต่เขากลับมองว่าเราเข้าใจเมโลดี้ เข้าใจเนื้อร้อง น่าจะทำได้ (ยิ้ม)

"จำได้ว่าตอนประชุมกัน อัลบั้มที่ทำอยู่ตอนนั้นขาดเพลงซั้ที่เป็นแนว R & B หน่อย ๆ ในหัวของเราก็คิดทำนองขึ้นมาเลยว่าจะร้องแบบนี้ละ แล้วแอมก็ฮัมเพลง เดินไปเล่นเปียโนให้พี่ ๆ ฟัง ซึ่งพี่เขายกมือเพราะดี ลองไปทำมา เป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ทำเมโลดี้เพลงแรก พร้อมเขียนท่อนฮุค 1 ท่อน นั่นคือเพลง รักได้รักไปแล้ว ของโฟร์ - มดตะ (ยิ้ม)

"แอมเคยเรียนเปียโนอยู่พักหนึ่งตอนอายุ 15 ปี แต่รู้ตัวว่าอ่านโน้ตไม่ค่อยลง ไม่ได้อยากเล่นเพลงคลาสสิก อยากเล่นเพลงมือปอของไทยมากกว่า จึงให้คุณครูสอนเล่นแบบเป็นคอร์คกีตาร์แทน ทำให้เราชอบแกะเพลงและเล่นตาม ซึ่งกลายเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้แต่งเพลงได้ บวกกับความที่ชอบฟังเพลง จึงทำให้มีเซนส์เกี่ยวกับเพลงมือปอว่าสไตล์เป็นอย่างไร ทำนองหรือเนื้อแบบไหน"

"ซึ่งตอนนั้นการทำงานส่วนใหญ่จะมีแต่ไม่ทำนอง จากนั้นก็คิดว่าเนื้อเพลงน่าจะเป็นแบบไหน และแต่งเนื้อให้ลงตัวกับดนตรี ซึ่งถ้าสังเกตเพลงในยุค 90 ส่วนใหญ่ทำนองจะจำง่ายและติดหู แต่ก็มีหลายคนแต่งทั้งเนื้อและทำนองไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งจริง ๆ คนแต่งเพลงไม่จำเป็นต้องร้องเพลงได้นะคะ เพียงแต่ถ้ารู้เมโลดี้ก็จะช่วยได้เยอะและเขียนเนื้อได้ตรงโน้ต ซึ่งสไตล์ของแอมคือเขียนไปร้องไป"

"จากนั้นก็เลยมีโอกาสแต่งทำนองและเนื้อบางท่อนให้หลาย ๆ เพลง กระทั่งค่ายมีการเปลี่ยนแปลง จึงมีโอกาสมาทำงานกับค่ายอื่น ๆ ได้แต่งเพลงในอัลบั้ม 10 Years of Love กับค่ายอีกแก็กซ์ เป็นเพลงประกอบละครของช่อง one 31 ชื่อเพลง ไว้ใจฉันได้เสมอ ของคิง วงพลัวร์ ซึ่งทำให้แอมรู้สึกมั่นใจขึ้นเรื่อย ๆ ว่าเราสามารถแต่งทั้งเนื้อและทำนองได้นะ จากนั้นก็มีงานอื่นเข้ามาเรื่อย ๆ ค่ะ"

HOOK : เจ้าแม่ นักแต่งเพลง "POP SONG"

ในช่วง 2 - 3 ปีที่ผ่านมาถือเป็นปีทองของนักแต่งเพลงสาวคนนี้ เพราะเพลงที่เธอแต่งสร้างปรากฏการณ์ยอดขายทะลุ 100 ล้าน แจกเกิดศิลปินจำนวนมาก

ก่อนหน้านี้แม่ไม่คิดว่าตัวเองจะแต่งเพลงได้ แต่พอเพลงแรกออกไปก็เผลอใจกับความคิดนั้นอีกเลย รู้สึกว่านี่แหละใช่เลย ทั้งหมดที่ทำมา ไม่ว่าจะเป็นการนั่งจดอันดับเพลงตอนเด็ก ๆ อย่างไม่มีเหตุผล แต่ตอนนี้ชัดเจนแล้วว่าเพราะเส้นทางพาเรามุ่งสู่งานตรงนี้ (ยิ้ม)

“เพลงที่น่าจะทำให้แม่เริ่มเป็นที่รู้จักคือเพลง รักที่เป็นของจริง ของนิว - จีว ซึ่งเป็นช่วงที่เขากำลังมีชื่อเสียง จากนั้นเวลาใครอยากได้เพลงรักที่ฟังสบาย ๆ ก็จะมีนึกถึงแม่ ทำให้มีงานเข้ามาต่อเนื่อง ทั้งงานเพลงให้ศิลปิน เพลงประกอบละคร และเพลงพิเศษอื่น ๆ

“ยอมรับว่าช่วงแรก ๆ คิดไม่ออกว่าจะนำเรื่องอะไรมาแต่งเพลงรัก เพราะช่วงเรียนเป็นเด็กกิจกรรม ไม่มีเรื่องผู้ชายในชีวิตเลย (หัวเราะ) ไม่มีจะเล่าอะไร แต่พอโตขึ้นก็เริ่มมีประสบการณ์ความรัก ออกหักบ้าง เพียงแต่แม่ก็ไม่ได้ใช้เรื่องตัวเองไปเขียนนะ

“แม่ใช้ชีวิตหนึ่ง ฟังเพลง ช่วงนี้เพลงอะไรฮิตก็ตามไปฟัง และเสฟสื่อออนไลน์เยอะด้วย ดูว่าตอนนั้นเขาคุยเรื่องอะไรกัน สนใจประเด็นไหน อย่างเนื้อเพลงหรือคำโดน ๆ หลายคำก็มาจากทวิตเตอร์ ที่เราเข้าไปดูว่าเวลาออกหักเขาพูดเรื่องอะไรกัน ใช้คำแบบไหน

“ที่เห็นได้ชัดก็คือคนออกหักยุคนี้ต่างกับเมื่อก่อนนะ ยุคนี้นิยมมูฟออนไว แต่เมื่อก่อนค่อนข้างจมกับความรู้สึกนาน ๆ แบบว่าฉันลืมเธอไม่ได้ อาจเพราะว่า

กว่าจะทำความรู้จักกับใครคนหนึ่งได้ มันยากและใช้เวลามากกว่าตอนนี้ ซึ่งความและความรู้สึกของคนก็เปลี่ยนไปตามสังคม ตามยุคสมัยค่ะ ฉะนั้นถ้าแต่งเพลงแบบเสิร์ฟุ่มพวยมาก ๆ คนยุคนี้อาจจะไม่อิน คือเสิร์ฟได้ แต่ต้องมีความพูน้อย เพราะการเขียนเพลงคือการที่เราสื่อสารกับคนฟัง ฉะนั้นเราต้องรู้ว่าชอบอะไร สนใจอะไร

“เพลงจะดังหรือแมสได้ต้องมีคำที่จำง่าย สะดุดใจคนฟัง อย่างเพลง สองใจ (Ost. วันทอง) ท่อนที่ร้องว่า ‘ฉันยอมสองใจเพราะรักเธอ’ ก่อนข้างมันไม่น่าจะแมส (ยิ้ม) ที่นี้ด้วยเสียงร้องของดา เอ็นโดรฟิน และกระแสละครที่ดัง ๆ ผลตอบรับจึงออกมาเกินคาดคะ (ยอดชม 100 ล้านวิวใน 41 วัน)

“บวกกับอาศัยความรู้จากวิชาเขียนบทละครและจิตวิทยาผสมกัน (ยิ้ม) อย่างเวลาได้โจทย์เพลงมาจะวิเคราะห์ที่โครงร่าง สร้างตัวละครขึ้นมาว่าเขาจะเป็นคนแบบไหน คาแร็คเตอร์ นิสัย และพูดจาแบบไหน แล้วถ้าเขาจะเล่าเรื่องตัวเองออกมาเป็นเพลง น่าจะเป็นเพลงแบบไหน แม่ใช้ชีวิตงานแบบเขียนบทละครเลยล่ะ ทำให้แต่ละเพลงที่แต่งมีความหลากหลายและแตกต่างกัน

“อย่างเพลงที่เป็นกระแสมาก ๆ คือเพลง ภาพจำ ของป๊อบ - ปองกูล อันนี้เป็นอีกเคสที่ดี เริ่มจากที่ป๊อบบอกว่าอยากได้เพลงช้าเศร้า ๆ โดยมีภาพเอมวีในหัว เป็นเรื่องของผู้ชายที่ติดคุก แล้วชีวิตเขาไม่เดินไปข้างหน้า ไม่มูฟออนไปไหนสักที แต่แฟนเขาที่อยู่ข้างนอกมีชีวิตปกติ มีแฟนใหม่ แต่งงาน มีลูก พอวันที่เขาออกจากคุกก็พบว่าผู้หญิงคนนี้เป็นไกลมากแล้ว ซึ่งพอแม่ฟังแล้วอินมาก ๆ นำเรื่องมาตีความ วางคาแร็คเตอร์ของผู้ชายคนนั้น บวกกับตัวตนของป๊อบ เขียนออกมาเป็นบทละครและเรียบเรียงออกมาเป็นเพลงนี้ค่ะ (ยิ้ม)

“ด้วยเหตุนี้ทำให้แม่ชอบแต่งเพลงประกอบละครหรือซีรีส์ เพราะมีโจทย์ชัดเจน ความรู้สึกของตัวละครก็ชัดเจน แต่เขินนะ เวลาได้ยินคนบอกว่าเราเป็นเจ้าของแม่เพลงซีรีส์ (หัวเราะ) ยังไม่ขนาดนั้นค่ะ แต่ตั้งใจที่คนทำซีรีส์เขาก็ถึงใจเชื่อใจ อยากให้ไปแต่งเพลงให้ ซึ่งส่วนหนึ่งของการทำซีรีส์คือการที่น้อง ๆ นักแสดงจะได้แจ่งเกิดด้วย จึงไม่ได้คิดแล้วว่าทำเพลงประกอบละครแล้วจบไป แต่อยากทำให้เป็นเพลงที่ฮิตด้วย

“อย่าง เพราะเรารักกัน 2gether The Series ครั้งแรกที่เห็นน้องไมรท์ น้องอิน แม่อยากทำงานนี้มาก ๆ เป็นคู่ที่น่ารักมาก ซึ่งพี่อ๊อฟ (พนัษ ชัยวัฒน์) ก่อนข้างให้โอกาสในการทำงาน แม่เริ่มจากดูจากบทว่าตัวละครสารวัตต์เป็นอย่างไร น่าจะร้องเพลงแบบไหน เพราะเพลงที่ออกมาต้องซัพพอร์ตเขาในมุมต่าง ๆ ด้วย ต้องทำให้น้องได้แสดงตัวตนออกมา ฉายแวว และเวลาต้องต้องหล่อ มีเสน่ห์ ซึ่งที่สุดแล้วน้องทำได้ดีมากจริง ๆ” (ยิ้ม)

WRITTEN BY “ความสุข”

ในการทำงานของเธอจะเริ่มต้นอินโทรความสำเร็จด้วยความสุขเป็นอันดับแรก เพราะเธอเชื่อว่าถ้าทุกคนมีความสุข ผลงานก็จะออกมาดี และปิดท้ายด้วยความสุขเช่นกัน

“เวลาทำงานแต่ละชิ้น อย่างแรกที่คิดคืออยากให้คนที่ร่วมงานกับเรามีความสุข ทั้งนักร้องและทีมงานทุก ๆ คน แต่แม่ค่อนข้างแคร์ความรู้สึกนักร้องมากที่สุด เพราะเพลงนี้จะติดตัวเขาไป อย่างยูทูบก็จะขึ้นชื่อเพลง ตามด้วยชื่อเขาคู่กันไปตลอด ฉะนั้นเมื่อเพลงออก ไม่ว่าจะมีส่วนชมหรือติ คนแรกที่ต้องรับความกดดันตรงนี้ก็คือนักร้อง แม่จึงพยายามวิเคราะห์ที่ตัวตนและทำเพลงออกมาให้เหมาะกับตัวเขา ให้เขาได้ฟังเดิมาก่อนว่าชอบไหม เพราะอยากให้เขารู้สึกมีความสุขและโอเคในการร้องเพลงทุกครั้ง ไม่ได้รู้สึกเหมือนโดนบังคับ

“และถ้าทำงานกับค่าย ค่ายก็ต้องโอเคด้วย ต้องไม่ผิดหวังนะที่เลือกเรา ต่อมาก็แฟนคลับ ซึ่งค่อนข้างกดดันนะคะ เพราะน้องศิลปินแต่ละคนแฟนคลับเยอะมาก

“ผมจะนึกถึงแฟนคลับด้วยว่าเขาจะชอบไหม จะโอเคหรือเปล่า เพราะแอมเข้าใจความรู้สึกแฟน ๆ ว่าเขาอยากเห็นคนที่เขารักได้สิ่งที่ดีที่สุด และเมื่อเพลงออกไปก็ช่วยกันบ่นยอดีว ซึ่งถ้าเพลงไม่ถูกใจเขา เขาก็ทรมานที่ต้องฟังหลาย ๆ รอบ จนหันเพลงซี้ส์ร้ายส่วนใหญ่จึงเป็นเพลงฟังสบาย ๆ มุมบวก และเมื่อว่าเขาเอาไปใช้เป็นเพลงประจำตัวได้ด้วย เรียกว่าคิดเผื่อไปเยอะมากหลากหลายมุม

“อีกมุมที่ภูมิใจในอาชีพนี้มาก ๆ คือ หลายคนเวลาเศร้า เกรียด ออกหัก หักยังมีเพลงเป็นเพื่อน ให้กำลังใจ ซึ่งแอมก็เคยนะ อย่างตอนที่อกหัก จำได้ว่าฟังเพลง *It's Alright* ของบี - สุกฤษฎี ซึ่งเนื้อเพลงร้องว่า ‘ไม่เห็นต้อง sad อะไร ๆ มากมาย’ เป็นเพลงเร็วที่จังหวะสนุก แอมฟังแล้วก็เต้นอยู่ในรถ ซึ่งก็ช่วยให้หายเศร้าได้จริงๆ (หัวเราะ)

“แล้วพอวันนี้เพลงของเราได้ช่วยคนอื่นบ้าง ก็ทำให้ดีใจมาก ๆ ค่ะ อย่างมีหนึ่งเขาทำผิดกับแฟน แล้วใช้เพลง *Undo* ไปรื้อแฟนจนได้คืนดีกัน แล้วเขาก็โพสต์ความมาบอก เป็นความรู้สึกที่ดีใจมาก ๆ และอีกเพลงในโปรเจกต์ #OneWeekOneSong ที่แอมทำกับเอก Season Five และคิด - ศุภกิจ ฟองชนกิจ ชื่อเพลง *ยี่สิบยี่แปด* (2021) เนื้อเพลงพูดถึงว่าแม่บีที่ผ่านมาจะเลวร้าย แต่ก็ขอบคุณตัวเองที่อดทน และตอนนี่สิ่งดี ๆ ก็อาจจะกำลังเข้ามา ซึ่งก็มีคนมาคอมเมนต์บอกว่าคุณคนดีมาก ๆ ฟังแล้วมีกำลังใจ (ยิ้ม) ซึ่งแอมมีความสุขมาก ๆ เวลาที่เห็นว่าเพลงที่เราแต่งเป็นเพื่อนของใครหลายคน ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นได้

“แอมคิดว่าการทำงานในวงการเพลงขึ้นอยู่กับการลงมือลงแรงล้วน ๆ เลยค่ะ จะมีใครจ้างเราหรือไม่ ก็มาจากผลงานที่เราทำ คอนเนกชันและโอกาสเป็นตัวเสริม แต่เส้นสายไม่มีอยู่จริงค่ะ เพราะเมื่อเพลงออกไป คนที่ตัดสินใจคือประชาชน คนฟังที่ไม่รู้เลยว่าเพลงนี้จะดังหรือไม่ดัง จะมีคนฟังเท่าไร

“สิ่งที่อยากที่สุดคือการรักษามาตรฐานของตัวเองค่ะ”

“เพลงนี้มีที่มา”

Undo ป๊อ - ปองญา x Wonderframe

“กต Undo ทรวิทน มีทวงดิทมิให้แก้ตัว”

“ตอนเ็นได้รับโปรเจกต์นี้มาก่อนช่วงกตต้นค้ะ เพราะเป็นการมาออกกันของ 2 นักร้องด้วย โดยเริ่มจากคิดโครงเรื่องขึ้นมาก่อน แต่ยังไม่มีความเด็ดๆ โดยระหว่างที่ป๊อซ้อมดนตรีกับวงแบ็กอัพ มีสมาชิกคนหนึ่งไวยขึ้นมาว่าที่ป๊อพิมพ์ในมือก็อ้อมก็มันหายไปหมด ทำไงดี เพื่อนก็บอกว่าให้ขยับมือก็อ้อสิ มันจะมีปุ่ม Undo ขึ้นมา ป๊อไปบอแล้วชอบจึงโทร.มาเล่าให้แอมฟังว่าคำนี้ดีมาก ซึ่งแอมเห็นด้วย และทุกคนก็น่าจะเคยมีความรู้สึกพลาดไปแล้ว อยากมีปุ่มนี้ให้กดจริง จึงเกิดเป็นเพลงนี้ขึ้นมาค่ะ” (ยิ้ม)

โหลมาไม่ใช่ปลา นาน่า

“ก็เหมือนตัวโหลมาที่มันไม่ใช่ปลาอยู่ดี ถึงจะคล้ายแต่ก็ไม่ใช่อยู่ดี ต่อให้ใกล้เรือทำจริงก็ไม่ใช่แฟนอยู่ดี ถึงจะคล้ายแต่ก็เป็นได้แค่นี้”

“เริ่มมาจากช่วงที่มีเพลงฮิตเกี่ยวกับทะเลออกมาเยอะ จึงคิดว่าอยากทำเพลงเกี่ยวกับทะเลบ้าง แต่อยากให้มีสัตว์อยู่ด้วย โหลมาหม่นน่ารักดี แต่อัย โหลมาไม่ใช่ปลาเนี่ย เลยกลายมาเป็นเพลงนี้ คือคนสองคนที่ดูเหมือนแฟนกัน แต่ไม่ใช่ เป็นความเศร้าแบบเชิงๆ (หัวเราะ) และพอบวกกับเสียงร้องและคาแรคเตอร์ของน้องนาน่า จึงออกมาเป็นเพลงน่ารักๆ และใช้ภาษาที่วัยรุ่นหน่อยค่ะ”

CREATIVITY TO SUSTAINABLE

ภัชชรา แก้วจินดา

เรื่อง Minim

“เพชร-ภัชชรา แก้วจินดา” ดีไซน์เนอร์และผู้ก่อตั้งแบรนด์กระเป๋าสาน PIPATCHARA สัมผัสประสบการณ์จากโรงเรียนแฟชั่นเก่าแก่ของโลกอย่าง Ecole de la Chambre Syndicale de la Couture ฝรั่งเศส และชั่วโมงบินกับแบรนด์ดัง อาทิ Vanessa Bruno, Chloé, Givenchy, Jaspal กระทั่งสร้างแบรนด์กระเป๋าหนังคุณภาพดีฝีมือคนไทยที่มียอดขายในหลาย

ประเทศ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการนำแบรนด์ไทยไปเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติ แต่เธอยังสร้างอาชีพ สร้างความยั่งยืนให้คนในชุมชนด้วย

“ศิลปะ” นำทาง

เพชรบอกกับ แพรว่า เธอมีความชัดเจนและสนใจศิลปะมาตั้งแต่เด็ก

เส้นทางชีวิตจึงเกี่ยวข้องกับด้านนี้มาตลอด

“เพชรโตมากับศิลปะตั้งแต่เด็กค่ะ ได้เรียนวาดภาพ ทั้งสีน้ำ สีน้ำมัน พอช่วงจะเข้ามหาวิทยาลัยต้องเลือกว่าจะเรียนด้านไหน ก็เริ่มแรกคิดว่าอยากเรียนด้านแฟชั่น จึงสอบเข้าเรียนที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่อีกใจก็อยากเรียนด้านกราฟิกด้วย เหมือนตอนนั้นยังหาตัวเองไม่เจอ

“พอเรียนไปได้สักพักจึงตัดสินใจย้ายไปเรียนต่อที่ Academy of Art University ด้าน BFA Fashion Design แชนพเรนซิสโก สหรัฐอเมริกา ซึ่งในปีแรกเป็นการเรียนพื้นฐานของศิลปะใหม่หมดเลย ตั้งแต่ Illustration, Graphic, Fashion พอรู้ว่าเราชอบด้านไหน และเป็นการตอบตัวเองด้วยว่าชอบแฟชั่นหรือเปล่า

“พอปี 2 ต้องเลือกว่าจะเรียนด้านไหนต่อ ซึ่งตอนนั้นค่อนข้างมั่นใจและตอบตัวเองได้แล้วว่าชอบและถนัดในเรื่องแฟชั่น จึงเลือกด้านนี้ ซึ่งเพชรมองว่าแฟชั่นไม่ใช่แค่เสื้อผ้าอย่างเดียว แต่คือหลาย ๆ อย่างรวมกัน เหมือนการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ Textile ผ้า เทคนิคเกี่ยวกับหนัง การวาดรูป ออกแบบกระเป๋า รองเท้า หรือเสื้อผ้า

“เพราะเพชรไม่ได้แต่งตัวตามกระแสถึงขนาดแฟชั่นนิสต้า และไม่ได้อินกับทุกอย่างที่อยู่ในเทรนด์ แต่สนใจงานด้านอาร์ตแอนด์คราฟต์ ตั้งแต่การออกแบบคัดเลือกวัสดุ กระบวนการทำ และเทคนิคต่าง ๆ ก่อนที่จะออกมาเป็นผลิตภัณฑ์สักชิ้นหนึ่ง และที่ชอบเป็นพิเศษคือเครื่องหนัง การทำกระเป๋า รองเท้า

“จากนั้นเพชรก็สอบชิงทุนของมหาวิทยาลัยไปเรียนต่อที่ Ecole de la Chambre Syndicale de la Couture Parisienne ที่ปารีส ซึ่งเป็นโรงเรียนแฟชั่นเก่าแก่ของฝรั่งเศส และมีดีไซเนอร์ระดับโลกหลายคนจบจากที่นี่ แต่ความยากคือต้องเรียนด้วยภาษาฝรั่งเศสทุกวิชา ซึ่งเพชรพูด อ่าน เขียนไม่ได้เลย ช่วงแรกจึงโหดมาก ๆ ยิ่งข้อสอบที่เป็นข้อเขียนได้ F หมดเลยล่ะ เพราะเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาถามอะไร (หัวเราะ)

“จำได้ว่าในกระดาษคำตอบเพชรเขียนเป็นภาษาอังกฤษกลับไปว่าขอโทษจริง ๆ ฉะนั้นไม่เข้าใจคำถาม แต่กลับกันวิชาที่เป็นปฏิบัติ วาดรูป ออกแบบ หรือทำเสื้อผ้า เพชรทำออกมาได้ค่อนข้างดี และเพื่อน ๆ ทุกคนก็ช่วยเพชรมาก ๆ ค่ะ ทั้งช่วยสอนและชวนคุยด้วยทุกวันใน 1 ปีนั้น จึงเข้าใจและสื่อสารภาษาฝรั่งเศสได้มากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะตั้งแต่วันแรกที่เข้าไปเรียน ใคร ๆ ก็บอกว่าถ้าพูดภาษาฝรั่งเศสไม่ได้จะทำงานที่นี่ลำบาก

“อีกอย่างหนึ่งคือการเรียนที่นั่นทำให้เพชรชอบแฟชั่นมากขึ้นเยอะเลยล่ะ เรียนรู้มากขึ้นด้วย อย่างขั้นตอนการทำเสื้อผ้าที่แตกต่างกับอเมริกา เช่น การทำแพตเทิร์นที่สามารถขึ้นเครื่องบนหุ่นได้เลย ไม่ต้องเริ่มจากกระดาษ ซึ่งถือเป็นจุดแข็งของที่นี่ ยิ่งเรียนเพชรก็ยิ่งชัดเจนมาก ๆ ว่าอยากทำงานสายแฟชั่นแน่นอน”

จากกระดาษ...สู่โลกแฟชั่นในชีวิตจริง

คนส่วนใหญ่ที่เลือกเรียนด้านแฟชั่นมักมีความฝันอยากร่วมงานกับแบรนด์ระดับโลกสักครั้งในชีวิต ซึ่งเธอก็เป็นหนึ่งในนั้น

“ตั้งแต่สมัยเรียนเพชรมีแบรนด์ที่ชอบและตั้งใจว่าอยากทำงานด้วยคือ Chloé และ Givenchy แต่พอเรียนจบมีโอกาสเข้าฝึกงานที่แบรนด์ Vanessa Bruno ซึ่งพอฝึกงานจบ 6 เดือน เขาก็รับเข้าทำงานต่อเลย แต่การฝึกงานที่นี่ไม่เหมือนกับตอนที่เพชรฝึกงานช่วงเรียนที่ Ralph Lauren ที่นิวยอร์ก ตอนนั้นคือเป็นผู้ช่วย แต่ที่ฝรั่งเศสการฝึกงานคือเหมือนได้ทำงานจริง ๆ ในตำแหน่งนั้นเลยล่ะ

“พอเริ่มมีประสบการณ์และผลงาน เพชรจึงส่งเรซูเม่ไปสมัครงานตามแบรนด์ต่าง ๆ ราว 40 - 50 ครั้ง คือส่งไปทุกสัปดาห์ กระทั่งได้เข้าไปฝึกงานที่ Chloé ในตำแหน่งผู้ช่วยดีไซเนอร์ ซึ่งแฟชั่นแฮลส์ที่นั่นส่วนใหญ่จะรับให้เข้าไปฝึกงานก่อนค่ะ แล้วเขาจึงจะพิจารณารับเข้าทำงานประจำ

“ทำงานไปได้สักพักก็ข้ามทศวรรษอายุ จึงไปลงเรียนภาษาเพิ่มเติม และทำให้ไม่สามารถทำงานเต็มเวลาได้เหมือนเดิม จึงต้องเริ่มหางานใหม่อีกครั้ง และแน่นอนว่าเพชรส่งเรซูเม่ไปเยอะเป็นสิบ ๆ แบรนด์ เคยไปสัมภาษณ์งาน 30 ที่ในหนึ่งเดือน เพราะบางแบรนด์พอไปคุยแล้วการทางไม่ตรงกับที่เราต้องการ หรือบางแบรนด์ต้องสัมภาษณ์ 2 - 3 รอบ และคู่แข่งก็เยอะด้วย ตอนนั้นถึงเกือบเป็นช่วงที่ท้อเหมือนกันค่ะ

“จนในที่สุดก็ได้เข้าฝึกงานและทำงานต่อที่ Givenchy (ยิ้ม) ในตำแหน่ง Junior Designer ผังเสื้อผ้าผู้ชาย ทำอยู่ประมาณปีกว่าก็ถึงเวลาต้องตัดสินใจอีกครั้งว่าจะกลับไทยหรือจะอยู่ทำงานที่นี่ต่อไป เพราะเป้าหมายของเพชรตอนนั้นคือหลังจากได้ทำงานกับ Chloé และ Givenchy ก็อยากย้ายไปแฟชั่นแฮลส์ในประเทศอื่น ๆ ด้วย เป็นการตัดสินใจที่ค่อนข้างยาก แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจกลับเมืองไทยค่ะ เพราะเพชรมาเรียนต่อหลายปีแล้วที่บ้านอยากให้กลับ

“ซึ่งพอกลับมาเมืองไทยสักพัก เพชรมีโอกาสไปทำงานที่ Jaspal และมีคอลเลกชันที่ได้ดูแลทุกอย่างเองตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่ว่าจะเป็นวางภาพหลัก ครีเอทีฟ การดีไซน์ ซึ่งทำให้เกิดมุมมองในหลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะเปิดมุมมองใหม่ให้ตัวเองว่าเราสามารถควบคุมงานเองได้ตั้งแต่ 1 - 10 เลยนะ

“จึงเริ่มคิดอยากทำแบรนด์กระเป๋า เพราะอย่างที่บอกว่าการชอบและสนใจเรื่องของ Textile โดยเฉพาะหนัง การทำกระเป๋า รองเท้า ประกอบกับตอนนั้นพี่สาว (ทับทิม - จิตริณี แก้วจินดา) ที่เรียนด้าน Art and Craft นำงานถักมาคราเม่ (Macramé) กลับมาที่บ้าน ซึ่งเพชรเห็นแล้วชอบเทคนิคนี้มาก ๆ อยากให้สิ่งนี้มาอยู่ในชีวิตประจำวันของเราได้ และนั่นถึงเป็นจุดเริ่มต้นของแบรนด์กระเป๋า PIPATCHARA ค่ะ” (ยิ้ม)

แบรนด์เติบโต = ชุมชนยั่งยืน

เมื่อความสามารถและความเชี่ยวชาญในเรื่องวัสดุ “หนัง” บวกกับประสบการณ์การทำงานในแวดวงแฟชั่น เกิดเป็นผลิตภัณฑ์คุณภาพดีฝีมือคนไทย

“เพชรเริ่มทำแบรนด์ PIPATCHARA เมื่อปี 2561 โดยเลือกใช้วัสดุหนังมาทำกระเป๋า เพราะชอบและคุ้นเคยกับหนังอยู่แล้ว รู้ว่าหนังชนิดไหนเป็นอย่างไร มีคุณสมบัติพิเศษอย่างไร และต้องมาจากแหล่งผลิตใด ที่สุดเพชรเลือกใช้

SAMA Box Bag: กล้วยไม้ที่ปลูกออกมาและขายหมดตัวเกือบสิบล้าน

ให้การตอบรับที่ดีขนาดนั้น ซึ่งตอนนั้นเพชรมีแพลนกลับไปเที่ยวฝรั่งเศส เพราะคิดถึงบรรยากาศเก่า ๆ

“จึงตัดสินใจนำผลงานกระเป๋าไปเสนอกับที่ต่าง ๆ ในฝรั่งเศสด้วย เลยกลายเป็นว่าต้องอยู่ต่อยาว 6 เดือน โดยเพชรทำแบรนด์จากที่นั่นเลย แต่กระบวนการผลิตทำที่ไทยทั้งหมดนะค่ะ พอกระเป๋าไปได้ดีจึงตามมาด้วยรองเท้าที่ใช้เทคนิคการถักแบบเดียวกัน พร้อมกับที่เพชรเริ่มสร้างแบรนด์ในออนไลน์อย่างจริงจัง ทั้งอินสตาแกรม เว็บไซต์ เพื่อให้ลูกค้าสามารถซื้อและจ่ายเงินผ่านออนไลน์ได้เลย รวมถึงเข้าไปคุยกับร้านค้าและตัวแทนขายต่าง ๆ ด้วย

“พอกลับมาไทย เพชรคุยกับพี่สาวว่าอยากเปิดบิโอบ็อพ เพราะอยากให้ลูกค้าได้เห็นสินค้าจริง ๆ ก่อนซื้อ จากเดิมที่ขายในออนไลน์ 100 เปอร์เซ็นต์มาตลอดหลายเดือน ซึ่งเพชรจะคุยกับลูกค้าตลอดนะค่ะว่าเพราะอะไรเขาจึงซื้อสินค้าของเรา ส่วนใหญ่บอกว่าชอบดีไซน์ รองมาคือชอบงานถัก และสามารถใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่หลายคนคิดว่าไม่ใช่แบรนด์ไทย กระทั่งได้คุยกันเชิงธุรกิจ

“ตอนนั้นเพชรไปวางขายสินค้าที่ The Commons (ทองหล่อ) ปรากฏว่าคนมาเยอะมาก ขายหมดเกลี้ยงทุกแบบ ทุกขนาด บางคนก็สั่งพรีออเดอร์ ซึ่งวันนั้นถือเป็นจุดที่พลิกแบรนด์ ทำให้เพชรตัดสินใจเปิดบริษัทเลย

“ต้องเล่าก่อนว่าพี่สาวทำงานเกี่ยวกับด้าน Sustainable และเขาบอกเพชรตั้งแต่แรกเลยว่าถ้าเพชรทำแบรนด์โดยไม่ได้ช่วยเหลือใครหรือไม่มีประโยชน์ต่อสังคม เขาจะไม่สนับสนุน นั่นจึงเป็นอีกหนึ่งจุดหมายหลักในการทำแบรนด์คือการเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือชุมชน

“เพชรกับพี่สาวจึงเดินทางไปจังหวัดแม่ฮ่องสอน เพื่อไปสอนชาวบ้านถักสายกระเป๋าмаคราเม่ ครั้งแรกที่สอนมีประมาณ 8 คนเองค่ะ ซึ่งเขาสามารถให้ความรู้ตรงนี้ไปสอนคนอื่นเพื่อสร้างรายได้ในชุมชนต่อได้อีก (ยิ้ม)

“โดยส่วนใหญ่เป็นคุณครูในชุมชนที่อยู่ไกลกันออกไป พอเพชรเข้าไปสอนเขาก็กระจายออกไปสอนคนในชุมชนของเขาต่อ เพื่อแบ่งงานกันออกไป โดยเขาจะรับเช็อกจากเรากลับไปถักที่บ้าน เมื่อดักเสร็จก็นำมาส่งในเมือง เพื่อส่งกลับมาให้เราที่กรุงเทพฯ

“ซึ่งการที่เราได้เข้าไปทำตรงนี้ ได้สร้างอาชีพให้คนในชุมชน ยิ่งทำให้เพชรรู้สึกว่าการทำแบรนด์ PIPATCHARA มีความหมายขึ้นมาก จากตอนแรกที่มีชุมชนเดียว ตอนนั้นเริ่มขยายไปในจังหวัดอื่น ๆ อย่าง เชียงราย ยิ่งเวลาเพชรเอากะเป๋ที่ทำเสร็จแล้วไปให้เขาดู ทุกคนดีใจมาก ซึ่งตรงนี้คือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่เวลาที่เพชรมีปัญหาในการทำงาน แต่เวลาเห็นรอยยิ้มของทุกคน หายเหนื่อยเลยนะ” (ยิ้ม)

กล้วยไม้จาก กอประกายอุกค้ำ

หลายคนบอกว่ากระเป๋าของแบรนด์นี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่เหมือนใคร

หนังจากอิตาลี เพราะคุณภาพดี ผสานเข้ากับสายกระเป๋ที่ทำมาจากคอตตอน 100 เปอร์เซ็นต์ โดยย้อมให้เป็นสีเดียวกับหนัง และใช้เทคนิคงานถักแบบมาคราเม่ เมื่อบวกกับการตัดเย็บของไทยที่ขึ้นชื่อเรื่องงานฝีมือจึงมากด้วยคุณภาพ เพราะเพชรไม่ได้มองกระเป๋าของเราเป็นเพียงสินค้าแฟชั่น แต่อยากให้มันเป็นเหมือนงานศิลปะด้วย

“กระเป๋ารุ่นแรกชื่อว่า SAMA Box Bag ดีไซน์สีเหลี่ยม พร้อมด้วยสายถักแบบมาคราเม่ ลีอตแรกทำประมาณ 20 ใบเองค่ะ โดยขายในอินสตาแกรมที่มีคนติดตามประมาณ 100 คน แต่ปรากฏว่าผลตอบรับดีมาก ๆ ขายหมดตั้งแต่วันแรกที่ราคาค่อนข้างสูงนะค่ะ 8,900 บาท เพชรยอมรับเลยว่าตกใจ ไม่คิดว่าคนจะ

เพชรใสกับทีม สวมมีป๊อผู้ก่อตั้ง PIPATCHARA

แต่รู้ใหม่ว่าจริง ๆ แล้วโอเคดีในการออกแบบมาจากลูกค้า

“สิ่งที่เพชรชอบมากในการทำงานคือคุยกับลูกค้าค่ะ (ยิ้ม) ฟังความคิดเห็นว่าชอบหรือไม่ชอบเพราะอะไร เขาอยากได้อะไรอีกบ้าง เพราะส่วนใหญ่ลูกค้าจะซื้อกระเป๋าในคอลเล็กชั่นเดียวกันหลายใบ ต่างแบบ ต่างขนาด และเมื่อออกคอลเล็กชั่นใหม่ เขาก็ซื้ออีก นั่นแสดงว่าเขาชอบจริงๆ

“เพชรคิดว่าสิ่งที่ลูกค้าชอบน่าจะเพราะความเป็นงาน Art and Craft จากเดิมที่ออกแบบโดยยึดดีไซน์เป็นหลัก แต่ตั้งแต่สถานการณ์โควิด-19 ทำให้เราคิดเรื่องฟังก์ชันการใช้งานเพิ่มขึ้น เพราะพฤติกรรมของคนซื้อเปลี่ยนไป เน้นความคุ้มค่ามากขึ้น และทุกความคิดเห็นจากลูกค้าคือแรงบันดาลใจในการออกแบบทั้งหมด อย่างบางคนบอกว่ากระเป๋าขนาดเล็ก ขอใหญ่ขึ้นอีกนิดได้ไหม ขณะที่ไซส์ใหญ่บางคนก็บอกว่าใหญ่ไปหน่อย เพชรจึงทำหลากหลายขนาดค่ะ เล็ก กลาง ใหญ่ (ยิ้ม) ซึ่งคอมเมนต์ทั้งหมดช่วยพัฒนาให้สินค้ามีคุณภาพที่ดีขึ้น และตอบโจทย์ลูกค้าได้ตรงจุดด้วย

“ส่วนการขายยังคงเน้นการทำออนไลน์อย่างมีประสิทธิภาพค่ะ ตั้งแต่การให้ข้อมูล รูปภาพต่างๆ ในเว็บไซต์ การส่งของ รับผิดชอบต่อลูกค้า ที่เราต้องทำให้รู้สึกเหมือนได้เห็นของจริงก่อนจะซื้อ คือสร้างความเชื่อมั่นและมั่นใจได้อย่างถ้าในกรุงเทพฯ บางครั้งเพชรขับรถนำกระเป๋าไปให้ดูถึงบ้านเลยนะค่ะ เพราะออนไลน์คือตลาดใหญ่ที่สุดของแบรนด์

“ถ้าเป็นช่วงสถานการณ์ปกติ ยอดขายในไทยประมาณ 30 เปอร์เซนต์ต่างประเทศ 70 เปอร์เซนต์ มียุโรปจะมีฝรั่งเศส สเปน อิตาลี ไครเอเชีย และกรีก ส่วนญี่ปุ่นมีหน้าร้านอยู่ที่ชิบูย่า โตเกียว โดยมีตัวแทนรับสินค้าทุกคอลเล็กชั่นไปขาย ซึ่งก็ถือเป็นอีกหนึ่งตลาดสำคัญ (ยิ้ม) และตลาดใหญ่อีกที่หนึ่งก็คือดูไบ ที่มีตัวแทนรับของไปขายเยอะเหมือนกันค่ะ

“กระทั่งเจอกับสถานการณ์โควิด-19 ยอด 70 เปอร์เซนต์ตรงนั้นกลายเป็นศูนย์เลยนะ ซึ่งตอนนั้นเพชรเพิ่งได้ตลาดใหม่ที่มิลาน เรากำลังจะไปออกงานแฟร์ที่มิลานกับฝรั่งเศสช่วงต้นปีและปลายปี ออร์เดอร์จากต่างประเทศตรงนั้นถือเป็น 50 เปอร์เซนต์ของออร์เดอร์ทั้งปี แต่ออร์เดอร์ทุกอย่างถูกยกเลิกหมด ตอนนั้นยอมรับว่าช็อกเหมือนกัน

“นอกจากพยายามคุยกับลูกค้าเยอะ ๆ ว่าเขาต้องการอะไร ก็พยายามคิดว่าเราทำอะไรได้บ้าง ที่สุดเพชรออกแบบกระเป๋าหนึ่งห้อยคอสำหรับใส่เจลแอลกอฮอล์ (Pandemic Relief) เพื่อส่งไปให้คุณหมอที่ภาคใต้ ปรากฏว่าลูกค้าเห็นแล้วชอบมาก และตอนนั้นเพื่อนที่ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลก็บอกว่าต้องการเครื่องช่วยหายใจ

“เพชรจึงโพสต์ไปในอินสตาแกรมของแบรนด์ว่าถ้าใครบริจาคเงินเพื่อสมทบทุนซื้อเครื่องช่วยหายใจเป็นจำนวนเงินเท่าไรก็ได้ แรนด์จะส่งกระเป๋าหนึ่งสำหรับใส่เจลแอลกอฮอล์ไปให้ ปรากฏว่าใน 48 ชั่วโมงมีคนบริจาคมา 400 คน รวมเป็นเงินบริจาคกว่า 1.2 ล้านบาท และตอนนั้นเองที่ทำให้รู้ว่าจริงๆ เรามีลูกค้าคนไทยเพิ่มขึ้นจากตอนแรกเยอะ จึงตัดสินใจเปิดช็อปแรกในไทยที่เซ็นทรัล ซิดลม เมื่อเดือนตุลาคมที่ผ่านมาค่ะ

“สิ่งที่แบรนด์ของเราพัฒนาอยู่เสมอก็คือการเลือกใช้วัสดุที่ยั่งยืน ก่อนหน้านี้มีลูกค้าที่เป็นวีแกนถามว่ามีกระเป๋าที่ไม่ใช่หนังวัวบ้างไหม ซึ่งนี่เป็นโจทย์ที่อยู่ในใจเพชรมาตลอดอยู่แล้ว กระทั่งล่าสุดเห็นว่าที่เม็กซิโกสามารถพัฒนาหนังจากต้นกระของเพชรได้แล้ว

“และส่วนตัวเพชรก็ชอบกระเป๋าของเพชรมาก จึงพยายามหาทางติดต่อเขาไปทุกทาง แต่เนื่องจากตอนนั้นยังไม่มีการส่งออกนอกประเทศ และเขาก็ไม่มั่นใจว่าหนังชนิดนี้จะเวิร์คสำหรับทำกระเป๋า เพชรจึงบอกเขาว่ารบกวนส่งตัวอย่างมาได้ไหม เดี่ยวทดสอบเอง ซึ่งเพชรใช้เวลาทดสอบอยู่นานหลายเดือนค่ะ จนมั่นใจว่าเวิร์ค จึงกลายเป็นวัสดุใหม่ของแบรนด์ ซึ่งเพชรอยากให้ลูกค้าทุกคนรู้ว่าสิ่งที่เขาบอกเรามีผลกับแบรนด์จริงๆ นะ (ยิ้ม)

“จากวันแรกที่สร้างแบรนด์ PIPATCHARA จนถึงวันนี้ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากในเวลาเพียง 3 ปี ซึ่งมาจากความตั้งใจของทีมงานกว่า 50 ชีวิต ไม่ว่าจะทีมออฟฟิศ ช่างตัดเย็บ พี่เมสเซนเจอร์ รวมถึงคนในชุมชนทุกคนที่ช่วยกันขับเคลื่อนไปด้วยกัน เพชรวางอีกเป้าหมายสำคัญของแบรนด์ไว้ว่าอยากสร้างศูนย์เรียนรู้ของพื้นที่ในชุมชน ยกานำเทคโนโลยีเข้าไปสร้างศูนย์การเรียนรู้ที่มีคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ทุกคนได้เข้ามาหาความรู้ หาข้อมูลต่างๆ ด้วยตัวเองได้

“เพชรไม่ได้มองว่าเราเป็นเพียงแบรนด์กระเป๋า แต่อยากให้มันเป็นคอมมูนิตีที่ช่วยสร้างความรู้ สร้างการเปลี่ยนแปลงให้ชุมชนด้วยค่ะ”

MY UNDERWATER WORLD

พรนัชชา สิวป์ประสิทธิ์

อนุรักษ์ท่าเรือ
Port Willunga Adelaide
ออสเตรเลีย

Isou Tomalin

จากเด็กภูเขาที่ว่ายน้ำไม่เป็น สูการดำดิ่งลงไปยังโลกใต้น้ำเพื่อค้นหาโบราณวัตถุที่เปี่ยมไปด้วยคุณค่าทางประวัติศาสตร์ นี่คือเรื่องราวการเดินทางของ “โจ-พรนัชชา” นักโบราณคดีใต้น้ำหญิงคนแรกและคนเดียวของไทย ที่บุก ฮิด ลู๊ ไม่แพ้ผู้ชาย สิ่งที่ทำให้เธอยังไม่ยอมแพ้กับหนทางนี้ คือความสงสัยใคร่รู้และความรักในโบราณคดี

จากเด็กภูเขาสู่โลกใต้น้ำ

คุณโจเล่าย้อนไปถึงวัยเด็กที่ไม่เคยเห็นแม้กระทั่งทะเล ก่อนจะเข้าสู่โบราณคดีใต้น้ำว่า “พื้นเพโจอยู่บนเขา อำเภอหนองหญ้าปล้อง จังหวัดเพชรบูรณ์ ทะเลครั้งแรกตอนไปเที่ยวกับที่บ้าน อายุ 9-10 ขวบ จำได้แค่ว่าขอบทะเล แต่ว่ายน้ำไม่เป็น ไม่รู้จักวิชาโบราณคดีมาก่อน รู้แค่เรียนสายวิทย์ไม่รอด แต่สนใจ

เรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เวลาดูละครอย่าง นิราศสองภพ หรือดูหนังเกี่ยวกับการชุดค้นสมบัติ อย่าง อินเดียน่า โจนส์ และ ลาร์วี่ ครอพท์ ดูเท่าที่ ความฝันสูงสุดในช่วงนั้นคืออยากย้อนเวลาได้ (หัวเราะ)

“จนกระทั่งก่อนสอบเอนทรานซ์ ได้นำความ สนใจของเราไปปรึกษาครูแนะแนว ครูบอกว่าน่าจะ เรียนด้านโบราณคดี เพราะได้ทั้งประวัติศาสตร์ การ ดินและเที่ยวไปในตัว ประกอบกับอ่านเจอบท กวีของพี่เอิบเปรม วัชรกรูร (นักโบราณคดี ได้นำรุ่นแรก และอดีตผู้อำนวยการกองโบราณคดี ได้นำคนแรกของไทย) แล้วประทับใจมาก ไม่รู้ ก่อนนั้นมีสาขาโบราณคดีได้นำด้วย จึงตัดสินใจว่า จะสอบให้ติดคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร แล้วเลือกเอกโบราณคดีได้นำให้ได้ ทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็น หรอกนะ คิดว่าไปฝึกเอาข้างหน้า กล้าหาญมาก (หัวเราะ)

“ซึ่งโชคดีว่าสมัยก่อนมีโควตานักเรียนภูมิภาค สามารถยื่นคะแนนเข้าเรียนที่คณะโบราณคดี มหา วิทยาลัยศิลปากรได้เลย พอเรียนได้สักพัก จากเดิม ที่เลือกเอกโบราณคดีไว้ ใจไปขออาจารย์ย้ายไปเรียน เอกโบราณคดีได้นำ ปรากฏเพิ่งรู้ตอนอยู่ปี 1 นั้นแหละว่าในคณะไม่มีสอนวิชา โบราณคดีได้นำ มีแต่คนที่ทำงานด้านโบราณคดีได้นำของกรมศิลปากร คือ เอิบเปรมกับอีกท่าน และยังไม่มีสอนจนถึงทุกวันนี้ ทางเดียวที่จะเข้าสู่วงการนี้ได้ คือต้องฝึกผ่านค่ายโบราณคดีได้นำ ซึ่งมีนักศึกษากลุ่มหนึ่งจัดขึ้นมาแล้วส่งต่อกันมา กูนี่ตอนู๋ ใจก็ไม่รอช้า สมัครเข้าค่ายฝึกทันที ซึ่งบอกเลยว่าโหดมาก เพราะ ฝึกทหารเรือมาฝึกเหมือนทหารเลย ตื่นตี 5 มาวิ่งและออกกำลังกายต่าง ๆ จนถึง 7 โมงเช้า แล้วก็มาเข้าคลาสเรียนภาคทฤษฎี พวกฟิล์มใต้น้ำ อันตรัยจากการ ดำน้ำ-สัตว์ใต้น้ำ โบราณคดีเบื้องต้น ฯลฯ โดยมีข้าราชการและนายช่างสำรวจ ที่ออกมาจากกองทัพเรือเป็นครูสอน จากนั้นตั้งแต่บ่ายโมงถึง 4 โมงเย็นจะเป็น กิจกรรมทางน้ำทั้งหมด ตั้งแต่สอนว่ายน้ำ ใส่อุปกรณ์ดำน้ำ ซึ่งใจเริ่มจากว่ายน้ำ ไม่เป็นเลย ครั้งแรกที่กระโดดลงสระ ใช้วิธีกลั้นหายใจแล้วว่ายรวดเดียว 5 เมตร เพราะหายใจไม่เป็น ต้องมาฝึกกันใหม่หมด ยิ่งช่วง 3 วันสุดท้ายเขาให้ฝึกแบบ ลงทะเลจริง ๆ

“ความขยันแอ้งคือใจไม่มีความสุขกับการว่ายน้ำและดำน้ำเลย คือว่ายน้ำ ไม่แข็ง แต่รอดเพราะพอใส่อุปกรณ์ดำน้ำแล้วดำได้ แต่ก็ไม่ชอบอยู่ใต้น้ำนาน ๆ ทรมาน อึดอัด หายใจไม่สะดวก ลอยตัวก็ไม่เก่ง เดียวก็ลอยไปทิมหอยเม่น ที่นั่นนี่ ถ้ามตัวเองว่ามาทำอะไรนี่ เป็นการเข้าค่าย 1 เดือนที่ทรมานมาก คิดว่าจะเลิก กระทั่งวันสุดท้ายของการดำน้ำ ครูพาพวกเราไปดำดูเรือหลวงช้าง ที่จมอยู่แถว ๆ เกาะช้าง ตรงนั้นน้ำลึกประมาณ 27 เมตร แต่ยังเห็นซากเรือ เป็นโครงชัดเจน อารมณ์เหมือนซากเรือในหนังเรื่อง ไททานิค ซึ่งโมเมนต์ที่ใจเห็น เรือลำนั้นมันเต็มเต็มมาก เหมือนได้คำตอบว่านี่แหละสิ่งที่มองหา เราดำน้ำลงมา เพื่อดูสิ่งนี้ คือเห็นแล้วรู้สึกตื่นเต้น สงสัยว่าจะเจออะไรบ้าง การดำน้ำดูปลากับ เป็นการนี้ใจไม่อินจริง ๆ แต่พอเป็นซากเรือ เฮ้ย ไซ่เลย!”

4 ปีที่ออกอย...

เมื่อใจรักและทุ่มเทหาความรู้เต็มที แต่เส้นทางสู่การเป็นนักโบราณคดีได้นำ

ผูกกับแห่เรืออวกาศโบราณ ชลบุรี

ไม่มายดั่งที่ใจคิด “เนื่องจากมหาวิทยาลัยไม่มีหลักสูตรสอน พอจบจากการฝึก ค่ายแรก ก็ต้องดิ้นรนทำเรื่องขอจัดค่ายฝึกโบราณคดีใต้น้ำเพิ่มเพื่อหาความรู้ต่อ ซึ่งใจต้องดำเนินการเองทั้งหมดเลย ทั้งต้องหาสปอนเซอร์ หากคนมาเรียน และ ติดต่อกับกลุ่มโบราณคดีใต้น้ำให้ช่วยสนับสนุนบุคลากรกับอุปกรณ์ ใจทำไปด้วย แพลซันล้วน ๆ จนสำเร็จ แต่พอเรียนจบโบราณคดี ปรากฏว่ากรมศิลปากรยังไม่เปิดรับตำแหน่งนักโบราณคดีใต้น้ำ ใจจึงไปทำงานโบราณคดีบนบกแถวภาคอีสาน รอยอยู่ 4 ปี ระหว่างนั้นช่วงไหนที่ว่างก็จะอาสามาช่วยงานที่สำนักงานโบราณคดีใต้น้ำ ที่จังหวัดบุรีรัมย์ คนที่นั่นใจจึงเห็นใจ คิดว่านี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่พอกกรมศิลปากร เปิดรับตำแหน่งนักโบราณคดีใต้น้ำ ใจจึงเป็นคนเดียวที่ได้เข้ามาทำงานจากผู้สมัคร 3 คน ในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2555

“แต่พอได้เข้ามาทำงานจริงเท่านั้นแหละ Oh my god! (หัวเราะ) ต้องปรับตัว หนักมาก เพราะการดำน้ำที่ฝึกมาเป็นแค่ขั้นต้นเท่านั้น ใจต้องเรียน Technical Diving ซึ่งเป็นการดำน้ำขั้นสูงสุดแบบเร่งรัด เหมือนจับคนที่เรียนดำน้ำระดับ 1 ซ้อมไปเรียนระดับ 10 เลย ซึ่งอุปกรณ์ซับซ้อนกว่าเดิมเป็นสิบเท่า แต่ใช้เวลาเทรน แค่ 2 สัปดาห์ รวมทั้งฝึกการแก้ปัญหากรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน เช่น สายออกซิเจน หลุด อากาศหมด น้ำเข้าระบบหายใจ จอมอนิเตอร์ดับ หน้ากากหลุด ฯลฯ ซึ่ง ก็ผ่านมาได้แบบโหด ๆ”

เปิดโลกกว้างใต้น้ำ

คุณใจเล่าถึงการทำงานในฝันว่า “จำได้ว่างานแรกที่ใจได้ลงไปทำใต้น้ำคือแหล่ง เรือรางเกวียน จังหวัดชลบุรี เป็นเรือที่จมช่วงพหุศตวรรษที่ 19-20 แต่เราพบ เหรียญอูเปะเงินนับหมื่นเหรียญเลย ก็ต้องเก็บเหรียญไปทำข้อมูล ขออธิบายว่า นักโบราณคดีทำหน้าที่ศึกษาอดีตจากวัตถุสิ่งของและสิ่งก่อสร้าง ไม่ว่าจะอยู่ใต้ดิน หรือใต้น้ำ แล้วย่อยประวัติศาสตร์ออกมาเป็นภาพให้คนปัจจุบันได้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ในอดีต โดยตั้งสมมติฐานจากหลักฐานที่ปรากฏ ซึ่งถามว่าถูกไหม ไม่มีใครรู้ ถ้าใน อนาคตมีหลักฐานชิ้นใหม่ที่สามารถถ่วงหลักฐานเก่าได้ ประวัติศาสตร์ก็พร้อมจะเปลี่ยน

เก็บข้อมูลทะเลในโบราณคดีอิสราเอล

ขุดค้นแหล่งโบราณคดีที่เมลเบิร์น ออสเตรเลีย

“นักโบราณคดีจึงเป็นทั้งนักสืบและนักต่อจิ๊กซอว์ เพราะนักโบราณคดีหนึ่งคนไม่สามารถขุดค้นได้หมดทั้งโลก แต่นักโบราณคดีทั่วโลกจะนำจิ๊กซอว์แต่ละตัวที่ต่างคนต่างพบมาต่อกันจนออกมาเป็นภาพใหญ่ เช่น ที่ผ่านมามีเอกสารทางประวัติศาสตร์เขียนไว้ชัดเจนว่ายุครุ่งเรืองด้านการค้ามาก ๆ มีการแล่นเรือสำเภาขายของป่าและส่งออกเครื่องถ้วยไทยไปต่างประเทศ แต่เราไม่มีวัตถุเป็นหลักฐาน เราเจอแต่ของบนบก ไม่เจอในน้ำ จนวันหนึ่งที่เราไปพบเรือครามเมื่อปี พ.ศ. 2517 ซึ่งในนั้นก็มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ยืนยันข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ทั้งเครื่องถ้วยไทย อุปกรณ์การกินอาหารของคนเรือ ทำให้มีภาพใหญ่ขึ้นมาครบว่าเรามีทั้งของต้นทาง คือเครื่องถ้วย ณ แหล่งผลิต มีของกลางทางเป็นเครื่องถ้วยที่อยู่ในเรือจมกลางทะเล และมีของปลายทาง คือมีการพบเครื่องถ้วยไทยที่ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย แสดงให้เห็นว่าเราทำการค้าขายกับประเทศในภูมิภาคนี้ เป็นต้น

“หลังจากทำงานมา 6 ปี ใจไปเรียนต่อด้านโบราณคดีใต้น้ำที่ Flinders University ที่ออสเตรเลีย ซึ่งเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงด้านโบราณคดีใต้น้ำของโลก ซึ่งทำให้ได้เปิดโลกทัศน์ของโบราณคดีใต้น้ำที่อยู่นอกเหนือจากอ่าวไทย ทะเลอันดามัน ทะเลจีนใต้ แต่รู้ไปถึงการเดินทางสมัยอียิปต์ วกิ้งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และพื้นที่อื่น ๆ ที่เราไม่เคย เคย รวมถึงได้รู้จักกระบวนการทำงานและอุปกรณ์ใหม่ ๆ เพราะฝั่งยุโรปเป็นแหล่งกำเนิดของการศึกษาโบราณคดี เขาพัฒนามาก่อนเรานานมาก ขณะเดียวกันก็ได้รู้จักกับนักโบราณคดีจากประเทศอื่น ๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมชั้น ทั้งอเมริกา อินเดีย ญี่ปุ่น อินโดนีเซีย ทำให้เราได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้กัน มีคอนเนกชันเพิ่มขึ้นไปอีก

“ประทับใจที่สุดคือใจได้เดินทางใต้น้ำในแหล่งก่อนประวัติศาสตร์ที่อิสราเอล

ด้วย เป็นงานของมหาวิทยาลัยนี้แหละ ที่จริงไปในฐานะนักศึกษา แต่พอเขาฟังประสบการณ์การทำงานและด้านน้ำของใจ เขาก็บอกว่าเป็นมืออาชีพแล้ว จึงขอให้ไปช่วยทำงานจริงเลย ซึ่งไซต์งานนั้นพิเศษมากตรงที่เป็นเมืองที่จมอยู่ในอาร์มณีนแบบแอตแลนติสนะคะ ซึ่งเมืองไทยไม่มีอะไรแบบนี้ คือเห็นเป็นโครงสร้างอาคาร มีอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ทำจากหินกะเทาะ แล้วแลนดส์เคปใต้น้ำก็ไม่เหมือนที่บ้านเรา พื้นเป็นทรายหมดเลย ถ้าขุดตรงไหนแล้วทิ้งไว้แค่ 20 นาทีก็จะโดนทรายไหลมากลบหมด เป็นการเปิดโลกโบราณคดีใต้น้ำใหม่ ๆ ได้เยอะมาก”

ประสบการณ์โหด บุค ลุย

“ความยากของงานโบราณคดีใต้น้ำ อย่างแรกคือ ซับซ้อนกว่าทำงานบนบกเยอะ ปกติเวลาอยู่บนบกเราแทบไม่สนใจเลยว่าจะหายใจอย่างไร แต่พอลงไปใต้น้ำเราต้องรู้ตัวและคอยเช็คตลอดว่าหายใจเป็นปกติอยู่ไหม เพราะถ้าหลอดชนิดเดียวจะมีผลกับร่างกายหมด แค่นั้นแต่ชนิดเดียวก็ใช้อากาศเยอะขึ้นแล้ว ต้องคอยเช็คการทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดเวลา ถ้าฟังอุปกรณ์ด้านน้ำอย่างเดียวก็ซับซ้อนแล้ว นี่ยังมีอุปกรณ์การทำงานอื่น ๆ อีกเต็มตัว ไลฟ์สไตล์กลายเป็นทางยาวเวลาลงน้ำลึก ๆ บางทีสมองก็เบลอออก เคยดำน้ำลงไปแล้วหาทิศไม่เจอ ทั้ง ๆ ที่มีเข็มทิศอยู่กับตัว แต่ใจโซดตีที่ยังไม่เคยเจอเหตุการณ์เสี่ยงตายใต้น้ำ เพราะติดนิสัยเช็คละเอียดมากจนลงน้ำ ซึ่งบางทีก็ทำให้เรามองโลกในแง่ลบเหมือนกัน เพราะก่อนทำงานทุกครั้ง ใจจะคิดเสมอว่าสิ่งที่ย่ำที่สุดที่อาจจะเกิดขึ้นคืออะไรเพื่อหาทางป้องกัน

“ประการถัดมาคือ ข้อจำกัดทางธรรมชาติ อย่างสภาพอากาศหรือภูมิประเทศ เนื่องจากแหล่งเรือจมส่วนใหญ่มักเป็นจุดที่มีลมพายุรุนแรงหรือมีหินใต้น้ำเยอะ พุดง่าย ๆ ว่าเป็นจุดอันตราย ดังนั้นเวลาเราไปทำงานตามแหล่งนั้นก็ต้องอิงกับสภาพแวดล้อม บางจุดไปได้แค่เดือนนี้เท่านั้น ไปเดือนอื่นไม่ได้ หรือความลึกของน้ำก็มีผลกับการใช้เทคนิคการดำน้ำที่แตกต่างกัน อย่างลึก 20 เมตรกับ 40 เมตรก็ต้องคำนวณอากาศกันใหม่หมด หรือบางทีออกเรือไปแล้วเจอพายุใจเคยเจอหนักที่สุดเมื่อปี 2561 นั่งเรือไปทำงานที่บัตตานีกัน 7 วัน มีอยู่คืนหนึ่งเราตั้งใจจะไปจอดเรือติดกับเกาะที่เป็นภูเขาหินปูนสูง ๆ เพื่ออาศัยภูเขาบังลม แต่วันนั้นฝนตกหนักมากจนมองไม่เห็นอะไรเลย โฟบ่นเรียกก็ดับหมด แล้วลมพายุพัดจนเรือไปกระแทกกับภูเขาหินปูน พวกเราทุกคนต้องเอาหน้าแนบกระຈกหน้าต่างเรือ แล้วอาศัยจังหวะที่ฟ้าผ่าเบรียงลมมาคอยดูว่าเรือไปพาดกับภูเขาไหม แล้วคอยตะโกนบอกกับต้นว่าตอนนี้ภูเขาอยู่ท้ายเรือนะ ช่วยกันจนรอดมาได้

“ส่วนอุปสรรคในการทำงานก็มีทั่วไปเหมือนภาคส่วนอื่น ๆ เช่น ไม่มีงบประมาณ คนในชุมชนไม่ให้ความร่วมมือ บางทีเรลล้อมไซต์งานในพื้นที่ทะเลไว้แล้วจอดเรือทำงานอยู่ แต่เจอเรือประมงลากอวนมาบอกให้เรออกก็ไปก็ ก็ต้องเจรจาทอรองกัน ส่วนโปรเจกต์ยากที่สุดตอนนี้ ทุกคนคงพูดเหมือนกัน คือเรือพนมสุรินทร์ที่ค้นพบแถวสมุทรสาครเมื่อปี 2556 มีความพิเศษตรงเป็น ‘เรือผูก’ (เรือที่ใช้เชือกร้อยแผ่นไม้ให้ติดกันแทนการตอกตะปู) ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของเรืออาหรับ แถมยังมีสภาพสมบูรณ์ที่สุดที่พบมาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่ความที่จมอยู่ในโคลน ตอนจะเข้าไปดู พวกเราเดินเข้าไปไม่ได้ จะโดนโคลนดูดจมไปครึ่งตัว จึงต้องไถตัวเลื้อยเข้าไปแทน ปัญหาของเรือลำนี้อยู่ที่มันจมอยู่ใต้โคลนมานานนับพันปี เป็นภาวะเรือออกซิเจน ทำให้เรืออยู่มาได้นานขนาดนี้ ถ้าขุดออกมาเจอออกซิเจนบับ จะทำให้เรือพังได้หมดภายใน 3 เดือน เราจึงต้องปล่อยไว้ใต้โคลนก่อน ปัญหาคือยังหาวิธีอนุรักษ์ที่ดีที่สุดไม่ได้ เพราะบางวิธีก็ดีมาก แต่ค่าใช้จ่ายก็สูงมาก นี่ผ่านมา 6 ปีแล้ว แต่จนถึงทุกวันนี้พวกเราก็กุมขมับกับเรือลำนี้อยู่ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ใจก็จะรอนกว่าจะหาทางอนุรักษ์ได้สำเร็จ”

“นักโบราณคดีใต้น้ำหญิง” คนเดียวของไทย

โหลบ้านบางปูน จังหวัดสุพรรณบุรี สมัยพุทธศตวรรษที่ 19

ตุ๊กตักที่แหล่งเรือรบ ประเทศอินโดนีเซีย

ปัจจุบันคุณโจมีตำแหน่งเป็นนักโบราณคดีปฏิบัติการ กลุ่มวิชาการโบราณคดี
 ทุ่งโบราณคดีใต้น้ำ กรมศิลปากร โดยในบรรดานักโบราณคดีใต้น้ำที่มีอยู่เพียง
 3 คน คุณโจเป็นนักโบราณคดีใต้น้ำหญิงคนแรกและคนเดียวของเมืองไทย “ตอนแรก
 โจไม่รู้ตัวเลย จนกระทั่งภรรยาที่เอบเปรมทักว่ารู้ไหมว่าเพื่อนักโบราณคดีใต้น้ำ
 หญิงคนแรกเลยนะ ซึ่งก็ดีใจนะค่ะ แต่ในแง่การทำงาน โจคิดว่าแม้เราจะเป็น
 ผู้หญิง แต่ก็ทำงานได้เหมือนผู้ชายทุกอย่าง ถ้าเขาแบกของ 4 อย่าง เราก็แบกได้
 4 อย่างเหมือนกัน แล้วก็อยากสื่อสารออกไปด้วยว่าความจริงงานโบราณคดีใต้น้ำ
 ไม่ได้โหดหรือยากลำบากขนาดผู้หญิงทำไม่ได้ แต่ต้องมีควมพยายามมากขึ้น
 หน่อยไม่ว่าจะทำงานสายอาชีพไหน เราก็ต้องใช้ความพยายามกันทั้งนั้น เพียงแต่
 สภาพร่างกายที่ไม่เหมือนกัน ทำให้ผู้หญิงต้องระวังตัวมากกว่า เช่น เวลา
 เปลี่ยนเสื้อผ้าบนเรือก็ต้องหาชอกหลีบในการผลิตผ้า อาศัยผ้าขาวม้าคลุมไว้
 ระวังโดนмокทุกคนว่าอย่าเข้ามาละ! (หัวเราะ)

แต่ในความเป็นจริงเราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเจอปัญหาความไม่เท่าเทียม
 บางอย่าง ซึ่งตอนโจไปเรียนต่างประเทศและได้พบกับเพื่อนนักโบราณคดีหญิงจาก
 หลายๆที่ ก็ทำให้พบว่านักโบราณคดีใต้น้ำหญิงทั่วโลกเจอปัญหาเหมือนกันหมด
 เช่น วัสดุที่มีการเลือกนักโบราณคดีใต้น้ำไปดำน้ำ ส่วนมากเขาจะเลือกผู้ชาย

เพราะคิดว่าเงื่อนไซไม่เยอะ ทำให้ตอนนี้ทางออสเตรเลียเริ่มจัดตั้ง Woman in
 Maritime Archeology ขึ้นมา เป็นการรวมกลุ่มของนักโบราณคดีหญิง คอยให้
 ความรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อรณรงค์ว่าผู้หญิงก็สามารถทำงานได้เท่าเทียม
 หรืออาจจะดีกว่าผู้ชายด้วยซ้ำ โจจึงบังเอิญได้เข้าร่วม Woman in Maritime
 Archeology in Southeast Asia บ้าง เพราะในย่านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นี้
 ก็มีนักโบราณคดีใต้น้ำหญิงแค่ประเทศละหนึ่งคน คือ ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย
 และเวียดนาม ตอนนี้โจกำลังประสานและพูดคุยกันอยู่ เพื่อหาวัตถุประสงค์
 ของการรวมตัวเรา 4 คนให้ชัดเจนขึ้น

“แต่ไม่ว่าจะอย่างไร งานโบราณคดีใต้น้ำก็เป็นงานที่โจรักและมีความสุขที่จะทำ
 ทุกวัน แล้วความที่บันทึกใจอยู่ในพื้นที่เดียวกับสำนักงาน ขนาดเสาร์-อาทิตย์ก็ยังเดิน
 ไปสำนักงาน เราสามารถอยู่กับกองหม้อกองไห้ได้ตลอดเวลา โจคิดว่าตัวเองโชคดี
 ที่ได้เจอสิ่งที่ชอบเร็ว แล้วไปได้สุดกับความชอบนี้ เคยมีคนพูดว่าให้ทำในสิ่งที่
 คุณไม่รักก่อน จะได้ทำในสิ่งที่รักต่อไป” ซึ่งโจว่าเหมือนชีวิตโจมาก คือเรียนจบมา
 4 ปี แต่ไม่มีงานใต้น้ำให้ทำ ก็อาศัยไปเก็บประสบการณ์ด้านอื่นก่อน ระหว่างนั้น
 ก็เตรียมตัวให้พร้อมไปด้วย เพื่อที่เมื่อโอกาสเข้ามาแล้ว เราพร้อมที่จะคว้าไว้

“ไม่ให้หลุดลอยไป”

สามารถติดตามอ่านวารสารใหม่ได้ที่

<http://libapp.rmutp.ac.th/newBook/?cat=10>

- ห้องสมุดเทเวศร์
- ห้องสมุดพระนครเหนือ
- ห้องสมุดโชติเวช
- ห้องสมุดพณิชยการพระนคร

